

Χριστός

είναι ο θεός

ζει η ζωή

ΟΡΟΘΟΣΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΠΤΙΣΤΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΡΙΚΗΝ ΣΑΝΤΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32, ΤΘ 8122, 100 10 Αθήνα
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Θ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 52
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004

Ἐκδίδεται προνοίᾳ
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδική Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Πειραιῶς ΝΗΦΩΝ

Διευθυντής:

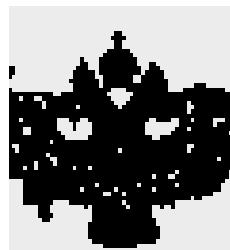
† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Φωτοστοιχειοθεσία
Ἐκτύπωση:

Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμή τεύχους 0.6 €
Διά τό ἔξωτερικό 1€

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

147

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

153

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

155

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΕΝ ΡΩΜΗ
ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ

158

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ
ΤΟΥ ΧΕΣ - 666

162

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΗ ΣΥΝΕΣΕΙ

166

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΣΙΔΗΣΕΙΣ

173

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑДΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κάνιγγος 32 - Τ.Θ. 8122, Τ.Κ. 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 210 3814087, Fax: 210 3812133

Άριθμ. Πρωτ. 369/Σ107

Άθήνησι, τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 2004

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙСΤΟΛΗ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΟΥΣ ΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΠΑΝΤΙ Τῷ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜῷ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρά Θεοῦ,
παρ' ἡμῶν δὲ εὐχαί καὶ εὐλογίαι.

‘Ως γνωστόν, ἐφέτος ἐσυμπληρώθησαν 80 ἔτη ἀπό τῆς ἐν ἔτει 1924 ἀπευκταίας ἀλλαγῆς τοῦ Πατροπαραδότου ἡμερολογίου-έορτολογίου εἰς μερικάς κατά τόπους Όρθιοδόξους Ἑκκλησίας.

Μέ εύκαιριαν τήν θλιβεράν ταύτην ἐπέτειον πολλά δημοσιεύονται καὶ ἀκούονται, εἰδικῶς δέ κάποιοι νεομερολογίται ἀναφέρονται εἰς τό γεγονός καὶ τόν τρόπον τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, συσκιάζοντες ὅμως τήν ἀλήθειαν, καὶ ἀποκρύπτοντες τήν πραγματικήν βαρύτητα, σειράν καὶ αἰτίαν τῶν τότε γεγονότων. αἱ δόποιαι φανερούμεναι ἐλέγχουν δεινῶς τήν ἀποστασίαν των.

‘Ημεῖς οἱ ἐλάχιστοι, φρουροί ἀνωθεν τιθέντες τῆς εὐσεβείας, ὄντες χάριτι Θεοῦ, «ἀεὶ ἔτοιμοι πρός ἀπολογίαν παντί τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» κατά τό Αποστολικῶς ρηθέν¹, συνετάξαμεν προσεκτικῶς καὶ ἐκδίδομεν τήν παροῦσαν συνοπτικήν κατάθεσιν περὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐπί τῆς ἡμερολογιακῆς ἀλλαγῆς τοῦ 1924, τό μέν πρός ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας, τό δέ πρός γνῶσιν καὶ ὄφελος παντός τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος, ἅμα δέ καὶ εἰς ἔλεγχον καὶ ἀνατροπήν ὅσων πρός τόδιον συμφέρον ἀποκρύπτουν τήν ἀλήθειαν, ἔλκοντες καὶ πρός ἔσωτούς τό Κυριακόν ούαί: «Ούαί ὑμῖν, τοῖς νομικοῖς, ὅτι ἥρατε τήν κλεῖδα τῆς γνώσεως· αὐτοί οὐκ εἰσήλθετε, καὶ τούς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε.»²

Εἰσαγωγικῶς πρέπει νά κατανοηθῇ, ὅτι τό λεγόμενον «Παλαιόν» Ίουλιανόν ἡμερολόγιον, «συνδεθέν ἀρρήκτως ὑπό τῶν ἀγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων τῆς Πρώτης Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου μετά τοῦ Πασχαλίου Κανόνος καὶ τῆς Θείας Λατρείας, ἀπέκτησεν ἔννοιαν θρησκευτικήν καὶ ἀξίαν ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, διά τῆς καθιερώσεως τού-

1. Α' Πέτρ. γ', 15.

2. Λουκᾶ ια', 52.

του ύπό τῶν ἐπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῆς κυρώσεως ὑπό τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας³.

Καθότι ως Ἱεράνη Ἐκκλησιαστικήν Παράδοσιν δέν δρίζομεν μόνον τήν διδασκαλίαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά καί πᾶσαν θρησκευτικήν διάταξιν παραδοθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ἐν Συνόδῳ ἐπί τῇ βάσει τῶν ὁποίων διετυπώθη τὸ Ἐκκλησιαστικόν πολίτευμα καί Διοικητικόν σύστημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀλλά καί πλεῖστοι Ἱεροί Κανόνες, ὃντες ἐσφραγισμένοι εἰς τούς αἰῶνας, τοιαῦτα θέματα ρυθμίζουσιν.⁴

Ἡ συντελεσθεῖσα ἐν ἔτει 1924 ἀλλαγὴ καί ἀθέτησις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου εἶναι πρᾶξις ἀπόβλητος καί ἀντικανονική, πρό πολλοῦ μελετωμένη, ἐνεργηθεῖσα δέ ὑπό μιᾶς καινοτόμου μειονότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καί μέ δόλιον καί παραπλανητικόν τρόπον ἐπιβληθεῖσα. Διότι:

1) Εἰς τάς συνεχεῖς πιέσεις τοῦ θεσπίσαντος τό νέον - Παπικόν - Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον Πάπα Γρηγορίου ΙΓ', δῆπας καὶ ἡ Ὁρθοδόξος Ἐκκλησία ὀκολουθήσῃ τήν καινοτομίαν του, ἡ ἀπάντησις Αὐτῆς ἐδόθη διά τῆς συγκροτήσεως ὑπό τοῦ μακαρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ τριῶν Τοπικῶν καί Πανορθοδόξων Συνόδων⁵, κατά τά ἔτη 1583, 1587 καὶ 1593. Δι' αὐτῶν ἀπεβλήθη ὡς ἀντορθόδοξος ἡ καινοτομία τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καί ἀπεφασίσθη, δῆπας «τό νέον ἡμερολόγιον τό ἐπινοηθέν ὑπό τῶν Λατίνων νά ἀναθεματίζεται»⁶.

Ωστε ἀπό τότε εἶναι ἥδη καταδεδικασμένη καί ἀναθεματισμένη κάθε προσπάθεια ἀποδοχῆς τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου.

2) Ἡδη ἀπό τό 1849 ὁ Ἱερομάρτυρος Ἀγιος Κοσμᾶς ὁ Φλαμιάτος ὁ ὁμολογητής κατήγειλεν ὅτι «ἡ ἐπιβουλή», δηλαδή ἡ Ἀγγλογαλλική μασσωνία, ραδιουργεῖ διά νά διαλύσῃ τήν Ὁρθοδοξίαν· ὅθεν μεταξύ καί ἄλλων ραδιουργιῶν, «ἐνεργεῖ πολυτρόπως ἵνα εἰσάξῃ εἰς τά Ὁρθόδοξα κράτη διά νόμου, τό νέον λεγόμενον ἔτος τῆς Δύσεως... Δι' αὐτῆς τῆς καινοτομίας ἐλπίζει ἵνα συγχύσῃ καί ἀνατρέψῃ τάς ἐορτασίμους ἡμέρας, καί εἰσάξῃ καί ἄλλους νεωτερισμούς»⁷.

3) Κατά τά ἔτη 1902-1904, κατόπιν σχετικῆς Ἐγκυλίου ἐπερωτήσεως τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐπί Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', δῆλαι αἱ κατά τόπους Ὁρθοδοξαὶ Ἐκκλησίαι καί τά Πατριαρχεῖα μετά τῶν Συνόδων των ἀπήντησαν, ὅτι δέν πρέπει νά ἀλλαχθῇ τό Ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον. Τό Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἐνημέρωσε διά νέας Ἐγκυλίου δῆλους περὶ τῆς ἀπάντων ὁμοφώνου ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ κρίνεται διάβημα «ἀνόητον καί ἄσκοπον... καί δῆλως περιττόν... ὑπ' οὐδενός ἐπιβαλλομένη λόγου»⁸.

3. βλ. «Προκήρυξιν Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί Ζακύνθου Χρυσοστόμου πρός τόν ἐφημεριακόν Κλῆρον καί τούς Μοναχούς», Μάϊος 1935, εἰς «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ» Ἐπισκόπου Γ.Ο.Χ. Καλιοπίου, τόμος Ζ', σελ. 104.

4. πρβλ. «Διαμαρτυρία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί Ζακύνθου Χρυσοστόμου πρός τάς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐπί τῇ μονομερεῖ καί ἀντικανονικῇ εἰσαγωγῇ τοῦ νέου ἡμερολογίου», εἰς «Ἀπαντα πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου», τόμος α', σελ. 111, ἐκδ. Ελληνικόν Γορτυνίας 1997, ὡς καί α' Κανόνα Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου.

5. πρβλ. «ΠΗΔΑΛΙΟΝ» Όσ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, ἔρμηνεία Ζ' Ἀποστολ. Κανόνος, «Κανονιστικαὶ Διατάξεις Πατρ. Κωνσταντινουπόλεως» Μ. Γεδεών, τόμ. Α', σελ. 34-40, «Ἐκκλησιαστική Ἰστορία» Μελετίου Ἀθηνῶν, τόμ. γ', σελ. 402, καί «Ἐκκλησιαστική Ἰστορία» Μητροπολ. Φιλαρέτου Βαφείδου, τόμ. γ', σελ. 124-5.

6. «Δωδεκάβιβλος» Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, βιβλ. ια', σελ. 232.

7. «Φωνή Ὁρθόδοξος καί σπουδαία», σελ. 166.

8. βλ. «Δογματικά καί Συμβολικά μνημεῖα Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας», Ι. Καρμίρη, σελ. 1035-1043, καί «Τό ἀθεον δόγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ἐκδ. Ἀγ. Ὁρους 1998, σελ. 35-39.

4) Κυρίως ἀπό τό 1920 τά πράγματα ὅμως ἀλλάζουν δραματικά. Τότε, ἡ περιορισμένης ἔξουσίας δωδεκαμελής Ἱερά Σύνοδος (καί ὅχι σύμπασα ἡ Ἱεραρχία) τοῦ ἄνευ Πατριάρχου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, μέ τοποτηρητήν τόν Μητροπολίτην Προύσης Δωρόθεον, ἐξαπέλυσεν ἐπίσημον «πρός ὅλας τάς Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου» («à toutes les églises du monde»!). Θέμα τῆς ἡ δῆθεν ἀνάγκη προσεγγίσεως - ἐνώσεως μέ τούς αἱρετικούς, καί ἡ προβολή μεθόδων πρός τόν σκοπόν αὐτόν. Ἡ πορεία πρός τήν τελικήν ἔνωσιν, ἐλεγεν ἡ Ἐγκύλιος, μέ 11 βήματα δύναται νά ἐγκαινιασθῇ: «α) διά τῆς παραδοχῆς ΕΝΙΑΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ πρός ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΟΝ ἑορτασμόν τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπό πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ...»⁹. Σημειωτέον ὅτι οἱ (τότε) Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μελέτιος (Μεταξάκης) καί Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος (Παπαδόπουλος) συνέβαλλον ἰδιαιτέρως εἰς τήν προώθησιν τῆς Ἐγκυλίου αὐτῆς, ἐνῶ πρότερον εἶχαν προσωπικάς συναντήσεις μέ σημαίνοντας Προτεστάντας¹⁰. ὁ δέ Προύσης Δωρόθεος ὀλίγον ἀργότερον ἀπέθανεν ἐξαφνα καί δραματικά εἰς τήν Ἀγγλίαν, πρό τῶν Προτεσταντῶν φίλων του!¹¹

5) Εἰδική ἐπιτροπή ὁρισθεῖσα ὑπό τῆς Πολιτείας τό 1922 - εἰς τήν ὁποίαν συμμετεῖχε καί ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐκπροσωπῶν τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος - ἐγνωμοδότησε περὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, διά μέν τήν Πολιτείαν ὅτι πρέπει νά τήν πραγματοποιήσῃ, ὥστε νά ἐκσυγχρονισθῇ «πρός τήν παγκόσμιον κοινότητα». Διά δέ τήν Ἐκκλησίαν ὅτι:

«ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὡς καί αἱ λοιπαὶ Ὁρθοδόξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἃν καί ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἴναι ὅμως στενῶς συνδεδεμέναι πρός ἀλλήλας καί ἡνωμέναι διά τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καί μόνον τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν· καί συνεπῶς, οὐδεμίᾳ τούτων δύναται νά χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καί ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρίς νά καταστῇ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Οθεν καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μεταβάλῃ τό Ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἴναι ἀπαραίτητον καί ὀφεῖλει, ἵνα μή ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ... νά συνεννοηθῇ προηγουμένως μετά τῶν λοιπῶν».

Βάσει δέ τῆς γνωμοδοτήσεως ταύτης ἐξεδόθη τό οὐδέποτε μέχρι σήμερον καταργηθέν Βασιλικόν Νομοθετικόν Διάταγμα τῆς 25ης Ιανουαρίου 1923, θεσπίζον ἀκινδύνως νά «διατηρεῖται ἐν ἴσχυΐ τό Ιουλιανόν ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾶ ἐν γένει τήν Ἐκκλησίαν καί τάς θρησκευτικάς ἑορτάς», ὁ δέ Πολιτεία νά ἐφαρμόσῃ ἐντός τοῦ Φεβρουαρίου 1923 τό νέον (Γρηγοριανόν) ἡμερολόγιον¹².

6) Ἡ ἀφευδής Ἐκκλησιαστική Ἰστορία διηγεῖται μέ πολλάς ἀποδείξεις καί λεπτομερείας ὅλα ἐκεῖνα τά τραγελαφικά πολιτικά καί Ἐκκλησιαστικά γεγονότα τῆς περιόδου 1918 - 1924, διά τῶν ὅποιών τελικῶς ἡ ὡς ἄνω πολιτικο-ἐκκλησιαστική ἀπόφασις παρεβιάσθη, καί μέ πολυποικίλας συνωμοσίας, ἐξαπατήσεις καί ἐκβιασμούς οἱ ἐχθροί τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπληξαν καιρίως αὐτήν μέ τήν ἀλλαγήν τοῦ πατροπαραδότου ἡμερολογίου τῆς, παρά τήν ἀντίθετον γνώμην ὅλων σχεδόν τῶν ἐπί μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τά γεγονότα αὐτά εἴναι συνοπτικά τά ἐξῆς: ἀνάδειξις μοιχευτικῶς ἐν ἔτει 1918 ὡς Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τοῦ ἀπό Κιτίου τῆς Κύπρου Μασσώνου Ἐπισκόπου Μελετίου Μετα-

9. βλ. Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Στράγκα «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἰστορία», σελ. 895-900, «Τό ἄθεον δόγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» σελ. 207-214, «Ἡ ὁριστική πτώσις τῶν τειχῶν τῆς ἑορτολογικῆς αὐθαιρεσίας», ἔκδ. Ι. Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Μαγνησίας 1993, σελ. 22-23 καί «Σύντομος καί περιληπτική περιγραφή τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Παλαιοὶ μερολογιτικοῦ ζητήματος» εἰς «ΑΠΑΝΤΑ» πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, τόμ. Β', σελ. 449-454.

10. βλ. «Ὁρθοδοξία καί Ἀγγλικανισμός κατά τόν Κ' αἰῶνα» Βασ. Σταυρίδου σελ. 13 καί π. Θεοκλήτου Στράγκα αὐτόθι, σελ. 896-898.

11. βλ. Βασ. Σταυρίδου αὐτόθι, σελ. 16.

12. βλ. «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ» αὐτόθι, σελ. 17-18.

ξάκη, ύπό τοῦ ἐπίσης Μασσώνου Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος Ἐλευθερίου Βενιζέλου¹³. Πρώτη ὑπό τοῦ Μελετίου εἰσήγησις (1919) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος διά τὴν δῆθεν «ἀναγκαίαν» ἀλλαγήν τοῦ ἡμερολογίου, καὶ ὑφαρπαγή σχετικῆς μέ δρους συγκαταθέσεως τῶν πλείστων Ἱεραρχῶν.¹⁴ Ἐκλογή τοῦ ἐκβληθέντος ἀπό τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὑποδίκου ὄντος Μελετίου ὡς Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (1922), καὶ συγκρότησις ὑπ' αὐτοῦ (ἥδη καθαιρεθέντος ἐν Ἑλλάδι) ἐνός μόλις 9μελοῦ δῆθεν «Πανορθοδόξου» Συνεδρίου (1923), μέ θέμα τὴν προώθησιν διαφόρων νεωτεριστικῶν καινοτομιῶν ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ· καὶ πρώτην ἀπάντων, τὴν σπουδήν «ὅπως ἔξευρεθῇ τρόπος ἐπικρατήσεως ἐνός καὶ μόνου ἡμερολογίου ... πρός ἔξυπηρέτησιν ἐν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος!!»¹⁵ Ἐπειδὴ ὁ συντηρητικῶν ἀρχῶν κανονικός Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεόκλητος Μηνόπουλος ἥτο ἐμπόδιον εἰς τὰ σχέδια τῶν μεταρρυθμιστῶν, ἐπαναστατική (δικτατορική) κυβέρνησις ἐν Ἑλλάδι ἐκθρονίζει αὐτὸν διά δευτέραν φοράν (1923), καὶ καθιστᾶ καὶ πάλιν μοιχειπρατικῶς καὶ πραξικοπηματικῶς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν τόν στενόν φίλον καὶ συνεργάτην τοῦ Μελετίου Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὁ ὅποιος διά τῆς φηφίσεως νέου διοικητικοῦ συστήματος καὶ διά παραπλανήσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἀνευ συγκαταθέσεως τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίων (συγκατάθεσις τὴν ὅποιαν εἶχαν ζητήσει ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅλοι οἱ Ἱεράρχαι), τελικῶς ἀλλάζει μόνος τό ἡμερολόγιον μέ ἐν ἀπλοῦν τηλεγράφημα (!), ὀνομάζοντας τὴν 12ην Μαρτίου τοῦ ἔτους 1924 ὡς 25ην!¹⁶ Ἀλλαγή τὴν ὅποιαν τότε ἐδέχθησαν καὶ ἐφήρμοσαν μόνον αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι Κωνσταντινουπόλεως, Ἑλλάδος καὶ Κύπρου, πασῶν τῶν ἀλλων ἐμμεινάντων εἰς τό πατροπαράδοτον ἡμερολόγιον.¹⁷ Ἄς σημειωθεῖ, ὅτι σύμφωνα μέ μαρτυρίας ἰδικῶν των ὀπαδῶν, εἰς τάς δυσμάς τοῦ βίου των ὡς μέν Μελέτιος ἐκραύγαζεν: «Βασανίζομαι, διότι ἔσχισα τὴν Ἐκκλησίαν!» Ὁ δέ Χρυσόστομος ἐβόα: «Νά μή τό ἔσωνα! Αὐτός ὁ διεστραμμένος Μεταξάκης μέ πῆρε στόν λαιμό του!»¹⁸.

Οὕτως ἔχούσης τῆς συνοπτικῆς ἔξιστορήσεως τῆς ὑποθέσεως διά τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, οἱ ἀείμνηστοι ὁμολογηταί προκάτοχοι καὶ Πατέρες ἡμῶν καὶ ἡμεῖς αὐτοί ἀρνούμεθα καὶ ἀποβάλλομεν τὴν ἀπό τοῦ 1924 ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, καθότι αὕτη ἐγένετο οὐχὶ κανονικῇ ἀποφάσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ' αὐθαιρέτῳ καὶ μονομερεῖ ἐπιβολῇ τοῦ «μονοκράτορος» καὶ «προοδευτικο-κοσμικο-νεωτεριστικοῦ» Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου!¹⁹ Διότι ἡ ἀλλαγὴ δέν ἐγένετο διά νά ἔξυπηρετήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλά τὴν ἀντίχριστον Μασσωνίαν καὶ τόν ἀντίθεον Οίκουμενισμόν, ὡς πρῶτον βῆμα αὐτοῦ!

Καθότι ἡ ἡμερολογιακή ἀλλαγὴ «εἶναι ἀντορθόδοξος καὶ ὅζει Προτεσταντισμοῦ, διότι δι' αὐτῆς χαλαροῦται ὁ δεσμός ὁ συνέχων ὡς μία ἀλυσος τάς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, αἵτινες παρ' ὅλην τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν εἰς τὴν ἐσωτερικήν των διοίκησιν, διατελοῦσιν ἡνωμέναι οὐ μόνον διά τῶν αὐτῶν διογμάτων τῆς Πίστεως, ἀλλά καὶ διά τῶν αὐτῶν Θεί-

13. βλ. «Ἡ ὁριστική πτῶσις ...», σελ. 15-18, καὶ «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἰστορία» π. Θεοκλήτου Στράγκα, σελ. 751-760.

14. π. Θ. Στράγκα αὐτόθι, σελ. 853-856.

15. «Πρακτικά καὶ Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου», ἐπανέκδ. Ἀθῆναι 1982 ὑπό Διονυσίου Μπατιστάτου, σελ. 84-86.

16. π. Θεοκλ. Στράγκα αὐτόθι, σελ. 853-860, 891, 922-930, 978-982, 1111-1142, 1159-1163, 1172-1181, 1193-1197 καὶ 1241-1251. Ἐπίσης «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ» Ἐπισκ. Γ.Ο.Χ. Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου, τόμ. ΣΤ', σελ. 13-38.

17. πρβλ. π. Θ. Στράγκα αὐτόθι, σελ. 1249, Ἐγκύλιον ὑπ' ἀρ. 756/29 - 8/4/1924 τοῦ Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου. Συνεπῶς, ἡ ἐν Μαρτίῳ 1924 ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου χάριν τῆς αἰρέσεως τοῦ Οίκουμενισμοῦ, ἥτο κατ' οὐσίαν ἐν «Ἐλληνικόν πραξικόπημα», εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὀφοῦ ὅλα τά ὑπόλοιπα Πατριαρχεῖα καὶ Αὐτοκέφαλαι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἡρούνθησαν νά ἐφαρμόσουν τότε τὴν ἀλλαγὴν!

18. π. Φιλοθέου Ζερβάκου «NEON KAI ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ» σελ. 7 καὶ 34.

19. π. Θεοκλήτου Στράγκα αὐτόθι, σελ. 1163, 1176 καὶ 1217.

ων καί Ἱερῶν Κανόνων καί σεπτῶν Παραδόσεων τῶν ἐπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καί ὅταν ἔκάστη ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίᾳ ἀφεθῇ ἐλευθέρα εἰς τὴν τροποποίησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί Παραδόσεων, δι’ ὃν διέπεται δύμοιο μόρφωσ τὸ Διοικητικόν καί λατρευτικόν σύστημα αὐτῶν, ἡ ἐλευθερία αὕτη θά γίνει αἰτία ὥστε νά κόπτωνται σύν τῷ χρόνῳ οἱ δεσμοί καί οἱ κρίκοι, οἵτινες συνδέουσιν αὐτάς εἰς τὴν ἔξωτερικήν ἔκφανσιν καί ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως καί τῆς Θείας Λατρείας, ἥτις ἀποτελεῖ ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπειδή δέ τό ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ ὄντως ἐναντικόν κρίκον τῆς καθόλου Ὁρθοδόξιας καί τήν πυξίδα τῆς θείας λατρείας, διά τοῦτο ἀπέβη ὁ πρῶτος στόχος τῶν ἐτεροδόξων Ἐκκλησιῶν, ὃν σκοπός καί μύχιος πόθος εἶναι νά διασπάσωσι τόν ἐνα μετά τῶν ἄλλων τούς ἐνωτικούς κρίκους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἵνα εὐκολώτερον προσεγγίσωσι τήν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίαν διηρημένην πρός τάς αἱρετικάς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως... Τό ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου δέν εἶναι ζήτημα χρόνου καί ἡμερομηνίας διά τήν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ἀλλά ζήτημα ἐνότητος καί συμμαχικῆς παρατάξεως καί ἀμύνης τῆς Ὁρθοδόξιας κατά τῆς αἱρέσεως καί τῆς κακοδοξίας, τῆς ἐκπροσωπουμένης ὑπό τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις δι’ ὅλων τῶν μέσων καί διά πάσης θυσίας ἐπιδιώκει νά καταρρίψῃ τό ἐν μετά τό ἄλλον τά προπύργια τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ἐν τέλει συλήσῃ καί αὐτόν τόν τιμαλφῆ μαργαρίτην τῆς Ὁρθοδόξιας.»²⁰

Διότι ἡ μονομερής καί μή ταυτόχρονος καί σύμφωνος εἰς πάσας τάς κατά τόπους ἀγίας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἡμερολογιακή μεταβολή, ἀπέσχισε de facto τάς καινοτομήσασας Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἄλλων, καί ἔκαμεν αὐτάς νά ἐօρτάζουν καί νά νηστεύουν οὐχί μετά τῶν ἀδελφῶν των ἄλλων Ὁρθοδόξων, ἀλλά μετά τῆς πανσπερμίας τῶν αἱρετικῶν Προτεσταντῶν καί Παπικῶν. Τήν ὀνάγκην τῆς ἐνότητος ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς Θείας Λατρείας διασφαλίζουν τόσον ἡ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος, δόσον καί πλειάδα Ἱερῶν Κανόνων (ιγ' Ἀποστολικός, νβ', νς', οθ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς, ιθ', κ' τῆς ἐν Γάγγρᾳ, λζ', να' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ). Πόσον δέ σημαντική καί ἀπαραίτητος εἶναι ἡ διασπασθεῖσα διά τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐνότης ἐν τῇ Θείᾳ Λατρείᾳ, διμολογοῦν αὐτοί τοῦτοι οἱ Ἱεράρχαι τῶν Νεομερολογιτῶν Ἐλλάδος, γράφοντες εἰς τό ὑποβληθέν τό 1971 ὑπόμνημα πρός τήν μέλλουσαν νά συνέλθῃ «Πανορθόδοξον» Σύνοδον τά ἔξῆς σημαντικά (σ. 10 τοῦ ὑπομνήματος): «Μεταξύ τῶν ἀκολουθουσῶν τό Παλαιόν Ἡμερολόγιον καί τῶν ἀκολουθουσῶν τό Νέον, ὑπάρχει μόνιμος διαφορά 13 ἡμερῶν ὡς πρός τήν τέλεσιν ὅλων ἀνεξαρτήτως τῶν ἀκινήτων λεγομένων ἐօρτῶν. Τοῦτο ἀποτελεῖ γεγονός πρωτοφανές εἰς τά χρονικά τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὃσον παρά τήν κατά τούς πρώτους χρόνους ποικιλίαν ἡμερολογιῶν καί τό ἀκαθόριστον τοῦ ἐօρτολογίου, οὐδέποτε παρουσιάσθη χρονική διαφορά ἐօρτασμοῦ ἐνός καί τοῦ αὐτοῦ γεγονότος (π.χ. κοιμήσεως ἀγίου), ὡς συμβαίνει σήμερον. Ἡ διαφωνία καθίσταται ἐντονωτέρα κατά τάς μεγάλας ἐօρτάς τῶν Χριστουγέννων, Θεοφανείων καί τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Οἱ μέν νηστεύουν, οἱ δέ πανηγυρίζουν. Ἡ διαφωνία αὕτη ὀδηγεῖ εἰς τό ἐρώτημα: «Τίς ἐօρτάζει, ἡμεῖς ἡ ἡ Ἐκκλησία;». Ἡ ἀπάντησις ἡμεῖς, αἱ ρειτήν ι ερότητα τῶν ἐօρτῶν, καθιστῶσα αὐτάς ἀτομικήν ἐκάστου ὑπόθεσιν. Ἡ ἀπάντησις ἡ Ἐκκλησία, ἀπαιτεῖ ἐνα ἐօρτασμόν ὡς μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία!!

Ἀποβάλλομεν τέλος τήν ἡμερολογιακήν μεταβολήν, διότι αὕτη ἡ ἀλλαγή καί προσβολή τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου - ἐօρτολογίου (καί μάλιστα διά τοιαύτης πολιτικο-ἐκκλησιαστικῆς συνωμοσίας!), εἶναι ἥδη ἀναθεματισμένη καί ἀπό τάς Πανορθόδοξους Συνόδους τοῦ 16ου αἰώνος, ἀλλά καί πρότερον ἀκόμη, ἀπό τάς Οἰκουμενικάς Συνόδους, τάς ἀεί κηρυττούσας:

20. Χρυσοστόμου πρ. Φλωρίνης, «ὑπόμνημα ἀπολογητικόν ... διά τήν μέλλουσαν νά συνέλθῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον» (1945) καί *«Ἐφεσις πρός τόν Ἀρειον Πάγον»* (1940)· βλ. εἰς «ΑΠΑΝΤΑ», τόμ. Α', σελ. 401 καί τόμ. Β', σελ. 45 καί 73.

«΄Ημεῖς τούς προστιθέντας τι η ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας,
ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ» καί:

«Ἄπαντα τά παρά τήν Ἐκκλησιαστικήν Παράδοσιν καί διδασκαλίαν καί ὑποτύπωσιν
τῶν Ἅγίων καί ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, η μετά τοῦτο πραχθησόμενα, ἀνάθε-
μα γ'»²¹

Ο δέ Θεός τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀληθείας ἔστω μετά
πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

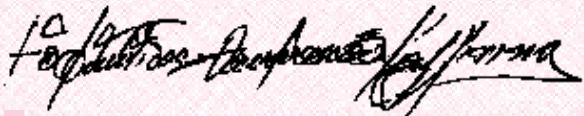
ΗΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο Πρόεδρος

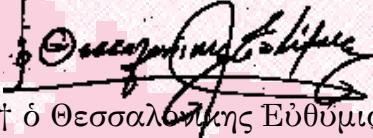
Τά μέλη

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος
Μακάριος

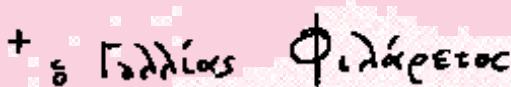
† ὁ Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ Καλλίνικος

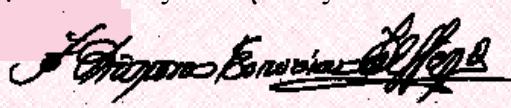
† ὁ Θεοσαλονίκης Εύθυμιος

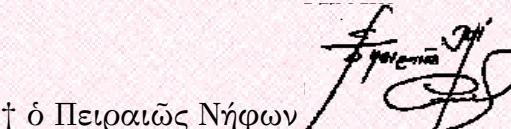
† ὁ Μεσογαϊας & Νήσων Χριστοφόρος

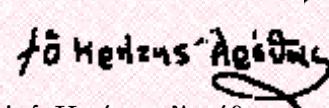
† ὁ Γαλλίας Φιλάρετος

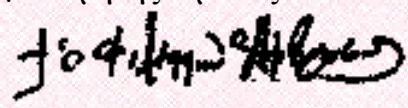
† ὁ Αύλωνος & Βοιωτίας Ἀγγελος

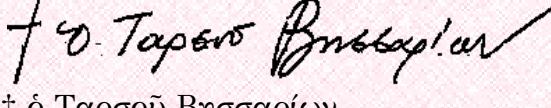
† ὁ Πειραιῶς Νήφων

† ὁ Κρήτης Ἀρέθας

† ὁ Φιλίππων Ἀμβρόσιος

† ὁ Ταρσοῦ Βησσαρίων

21. Συνοδικόν τῆς Ἅγ. καὶ Οἰκ. Ζ' Συνόδου ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας, βλ. εἰς Τριψιδιον, Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ «Πρακτικά τῶν Ἅγίων καὶ Οἰκουμεν. Συνόδων» Ἀρχιμ. Σπυρίδ. Μήλια, ἐκδ. 1761, σελ. 878-879.

**ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Ε'
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ, 2004**

**ΦΟ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΤΟΣ
ΔΕΗΜΗΝ Φ ΙΑΝΗΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ**

πρὸς τὰ ἐν Κυρίῳ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, τὰ τε ἐγγὺς καὶ μακράν.

Τέκνα ήμῶν ἐν Κυρίῳ ἐνανθρωπήσαντι ποθεινά,

Ἄπὸ τῆς στιγμῆς καὶ τὰ τὴν ὁποίαν ἔκτισθη ὁ παρὼν μάταιος κόσμος, οὐδέποτε ἔλαβε χώραν τοιοῦτον θαυμαστὸν καὶ χαρμόσυνον γεγονός, ὡς τὸ σήμερον ἀθορύβως καὶ ταπεινῶς τελεσθὲν ἐν Βηθλεέμ. Ἀθορύβως μὲν διότι, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς «λαθὼν ἐτέχθη ὑπὸ τὸ Σπήλαιον»¹, ὅνευ πανηγύρεως τινός, ἥ ἀκολουθίας, ἥ στόλου ὑπηρετῶν. Ταπεινῶς δὲ διότι, ὡς λέγει ὁ Γνωμῶδός, «τὶ εὐτελέστερον σπηλαίου; Τὶ δὲ ταπεινότερον σπαργάνων; Ἐν οἷς (διὰ τῶν ὁποίων δηλαδὴ) διέλαμψεν ὁ τῆς Θεότητός σου πλοῦτος, Κύριε δόξα σοι!».²

Θποῖος, ὅμως, ἐστὶν ὁ τεχθεῖς; Ἀπαραίτητον ἵνα γινώσκωμεν ἀκριβῶς τοῦτο ἰδίως εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχήν, ὅπου πολλοὶ φευδόχριστοι καὶ φευδοσωτῆρες ἥγερθησαν.

Ἄς ἀκούσωμεν πρῶτον τὴν μαρτυρίαν τῶν Ἀγγέλων, τὶ εὐαγγελίζονται τοὺς εὐλογημένους ἐκείνους ποιμένας: «Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ, ὃς ἐστι Χριστὸς Κύριος».³

Ἔὶ σημαίνει ὅμως ἥ λέξις Χριστός; Οὕτως ἐρμηνεύει ὁ ὑπατος τῶν Θεολόγων Ἀγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ο Χριστός, ὅπερ ἐστὶ τὸ συναμφότερον (δηλ. καὶ τὰ δύο μαζί), καὶ Θεὸς καὶ ἀνθρωπος λέγεται, καὶ κτιστὸς καὶ ἀκτιστὸς, καὶ παθητὸς καὶ ἀπαθῆς».⁴

Ἄια τοῦτο πανηγυρίζομεν, διὰ τοῦτο ἐλπίζομεν, διὰ τοῦτο δοξολογῶμεν ἀδιαλείπτως τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο νοιώθομεν ἀνυποχωρήτως ἀνδρεῖοι ἐναντίον παντὸς ἐναντίου καὶ δυσχεροῦς ποὺ συναντῶμεν, διότι γνωρίζομεν ἀπολύτως καὶ πιστεύομεν μυχιωτάτως, ὅτι «οὕτω ἥγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὅστε τὸν Γίδον αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ’ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».⁵

Καὶ ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν «**αὐτοῦ**».⁶

Εύδοκία γὰρ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς (συνεχίζει διδάσκων ὁ φωστὴρ τῆς Δαμασκοῦ), ὁ «**μονογενὴς Γίδος καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός**, ὁ ὃν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὁ ὅμοούσιος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ προαιώνιος, ὁ ἄναρχος, ὁ ἐν ἀρχῇ ὃν

1) Τροπάριον Ἐσπερινοῦ Χριστουγέννων. – 2) Ὑπακοὴ τῶν Χριστουγέννων – 3) Λουκᾶ β', 11. – 4) κεφ. μη' τῆς «Ἐκθέσεως Ὁρθοδόξου Πίστεως», P.G. 94, 997. – 5) Ἰωάν. γ', 16. – 6) Ἰωάν. α', 14.

καὶ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα ὧν καὶ Θεὸς ὧν, δὲν μιρφῆ Θεοῦ ὑπάρχων, κλίνας οὐρανοὺς κατέρχεται· τούτεστι, τὸ ἀταπείνωτον αὐτοῦ ὄψις ἀταπεινώτως ταπεινώσας, συγκαταβαίνει τοῖς ἔαυτοῦ δούλοις συγκατάβασιν ἄφραστόν τε καὶ ἀκατάληπτον· τοῦτο γὰρ δῆλοι ἡ κατάβασις· καὶ Θεὸς ὧν τέλειος, ἀνθρωπος τέλειος γίνεται. Καὶ ἐπιτελεῖται τὸ πάντων καινὸν καινότατον, τὸ μόνον καινόν (δηλ. πρωτάκουστον, μοναδικὸν καὶ ἀνεπανάληπτον) ὑπὸ τὸν ἥλιον, δι' οὗ ἡ ἀπειρος τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται δύναμις. Τὶ γὰρ μεῖζον τοῦ γενέσθαι τὸν Θεὸν ἀνθρωπον;⁷

Εγγεπῶς, «οὐκ ἀνθρωπον ἀποθεωθέντα λέγομεν (ὅτι εἶναι Χριστόν), ἀλλὰ Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. Ὡν γὰρ φύσει τέλειος Θεός, γέγονε φύσει τέλειος ἀνθρωπος ὁ αὐτός· οὐ τραπείς (δίχως, δηλαδὴ, νά μεταβάλλῃ ἢ ἀλλοιώσῃ) τὴν φύσιν, οὐδὲ φαντάσας (δίχως δηλαδὴ - ώς ἔλεγαν παλαιοὶ αἱρετικοί - νά ἐπιτελέσῃ κατὰ φαντασίαν) τὴν οἰκονομίαν... Οὕτε γὰρ ἐγένετο, οὐδὲ ἐστιν, οὕτε ποτὲ γενήσεται ἄλλος Χριστός, ἐκ Θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος, ἐν Θεότητί τε καὶ ἀνθρωπότητι, Θεὸς τέλειος ὁ αὐτὸς καὶ ἀνθρωπος τέλειος».⁸

Εὕτως ἐξησφαλίσθη καὶ στερεώνεται εἰς αἰῶνας ἡ σωτηρία μας: διὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ μόνον. Καθὼς ως Θεὸς μέν, μόνον Αὐτὸς ἡδύνατο νὰ νικήσῃ κατὰ κράτος τὸν ἀρχέκακον· ώς δὲ ἀνθρωπος, ἔσωσε μὲ τὸ δύμοιον τὸ δύμοιον: «τὸ γὰρ ἀπρόσληπτον (δηλ. αὐτὸ ποὺ δὲν προσληφθεῖ καὶ οἰκειωθεῖ), ἀθεράπευτον· δ (αὐτὸ τὸ δύποιον) δὲ ἥνωται τῷ Θεῷ, τοῦτο καὶ σώζεται», κατὰ τὸν Κων/λεως Θεολόγον Ἀγ. Γρηγόριον.⁹

«**Ε**ἴ λον γὰρ ὅλος ἀνέλαβέ με, καὶ ὅλος ὅλω ἥνωθη, ἵνα ὅλω τὴν σωτηρίαν χαρίσηται»¹⁰,
«**Ε**ἴ κατὰ τὴν κοινὴν Πατερικὴν διδαχήν.

Πιὰ ταῦτα καὶ ἡμεῖς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, βέβαιοι ὅντες διὰ τὴν οὐράνιον καὶ θεοχάλκευτον, τὴν μόνην ἀληθινὴν Πίστιν ἡμῶν, μὴ παύσωμεν κηρούττοντες «ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιαῖς καὶ διεστραμμένης»¹¹ μὲ Ἀποστολικὸν ζῆλον τὴν Ἀποστολικὴν βεβαίωσιν: «Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὅνομα ἔστιν ἔτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς».¹² Μόνον ἐν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ καὶ ἐν τῇ εἰς Αὐτὸν ἀδιαφθόρῳ Πίστει ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ προσελθόντες ἐν μετανοίᾳ καὶ πίστει θερμῇ πρὸς τὸν δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐνανθρωπήσαντα ἀτρέπτως Θεὸν ἡμῶν, ἀς δεηθῶμεν Αὐτῷ:

Εὺ Κύριε καὶ Θεὲ τῶν ἀπάντων, ὁ ἀρρήτω φιλανθρωπία δι' ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς «**Ε**προσλαβὼν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ μὲ ὅλην ὅλος ἐνωθεὶς ἀναλλοιώτως καὶ ἀσυγχύτως, ἵνα καὶ εἰς ὅλην τὴν σωτηρίαν δωρήσεις, δώρησαι καὶ εἰς ὅλους ἡμᾶς τοὺς ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένους Σε τὴν ἐκ τῶν μηδέποτε κενουμένων δωρεῶν Σου χάριν, ἵνα ἀξιοποιοῦμενοι μὲ τὴν ἐκ Σοῦ χορηγουμένην δύναμιν ἀπὸ τῆς ψυχοφθόρου ἀμαρτίας - «εἰς τοῦτο γὰρ ἐφανερώθη ὁ Γιός τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου»¹³- καὶ ἐργαζόμενοι «δόσα ἔστιν ἀληθῆ, δόσα σεμνά, δόσα δίκαια, δόσα ἀγνά, δόσα προσφιλῆ, δόσα εὔφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος».¹⁴ Καὶ οὕτω κληρονομήσωμεν «τὴν ἡτοιμασμένην ἡμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου»¹⁵, ἐν Σοὶ τῷ Σωτῆρι καὶ Λυτρωτῇ καὶ Φωτιστῇ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, μεθ' οὗ δόξα καὶ εὐχαριστία ἀτελείωτος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἅγιῳ Πνεύματι εἰς αἰῶνας· ἀμήν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, Χριστούγεννα 2004

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

7) Κεφ. μεζ' τῆς «Ἐκθέσεως Ὁρθοδόξου Πίστεως», P.G. 94, 984. 8) αὐτόθι κεφ. μεζ' καὶ μεζ', P.G. 94, 988 καὶ 983. - 9) ἐπιστολὴ ἀ' πρὸς Κληρόνιον. - 10) Αγ. Ιωάννου Δαμασκηνοῦ αὐτόθι κεφ. ν', P.G. 94, 1085. - 11) Φιλιπ. β', 15. - 12) Πράξ. δ', 12. - 13) Ιωάν. γ', 8. - 14) Φιλιπ. δ', 8. - 15) Ματθ. κε', 34.

Επειδὴ πολλοὶ εἰδωλολάτραι, ὅταν ἀκούουσιν ὅτι διὸ Θεὸς ἐγεννήθη μὲν ἀνθρωπίνην μορφὴν μᾶς περιγελοῦν καὶ μᾶς προσβάλλουν, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπλοϊκῶν χριστιανῶν θιρυβοῦν καὶ ταράσσουν, εἶναι ἀπαραίτητον καὶ εἰς ἔκεινους καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ποὺ ταράσσονται νὰ ἀπευθυνθῶ, ὡστε ποτὲ πλέον νὰ μὴ θιρυβεῖσθε μεταπειθόμενοι ὑπὸ ἀνοήτων ἀνθρώπων, μήτε καὶ νὰ ταράσσεται κανεὶς ἀπὸ τὰς εἰρωνείας τῶν ἀπίστων. Διότι καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ πολλάκις γελοῦν ὅταν ἡμεῖς ὅμιλῶμεν περὶ σοβαρῶν πραγμάτων καὶ ἀσχολούμεθα μὲν σοβαρὰς ὑποθέσεις. Ἀλλ’ ὁ γέλωτας δὲν εἶναι ἀπόδειξις ὅτι εἶναι γελοῖα αὐτὰ ποὺ περιγελᾶ, ἀλλὰ ἀπόδειξις τῆς ἀνοησίας, αὐτῶν ποὺ γελοῦν. Τοῦτο βεβαίως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ τοὺς εἰδωλολάτρας, ὅτι δηλαδὴ, ἐπειδὴ εἶναι περισσότερον ἀνόητοι τῶν παιδιῶν, διασύρουν ἔκεινα διὰ τὰ ὅποια πρέπει νὰ αἰσθανώμεθα δέος καὶ ἀπειρον σεβασμόν, ἐνῷ σέβονται καὶ ὑποστηρίζουν τὰ ἀληθῶς γελοῖα. Ἀλλ’ ὅμως καὶ ἐκ τῶν ἰδικῶν μας, ὅσα ἔκεινοι περιγελοῦν, ἔξακολουθοῦν νὰ παραμένουν σεβαστὰ χωρὶς εἰς τίποτε νὰ ζημιωθῇ ἢ δόξα των ἐκ τῆς εἰρωνείας των. Ἐνῷ ἀντιθέτως τὰ ἰδικά των ἀπὸ παντοῦ προφυλασσόμενα, ἐπιδεικνύουν τὴν ἰδικήν των κατωτερότητα. Πράγματι πῶς δὲν εἶναι δεῖγμα ἄκρας παραφροσύνης τὸ νὰ νομίζουν αὐτοὶ μέν, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐπιρρεπεῖς

εἰς τὸ νὰ εἰσάγουν τοὺς θεούς των εἰς ξύλα καὶ λίθους καὶ μηδαμινὰ ξυλόγλυπτα εἰδωλα καὶ τὸ νὰ τοὺς ἐγκλείουν ἔτσι ὡσὰν εἰς φυλακὴν, ὅτι τίποτε τὸ αἰσχρὸν οὔτε κάμνουν οὔτε λέγουν, ἡμᾶς δὲ νὰ κατηγοροῦν διότι λέγομεν ὅτι διὸ Θεὸς κατεσκεύασε πρὸς χάριν του ζωντανὸν ναὸν διὰ τοῦ ἀγίου Πνεύματος μὲ τὸν ὅποιον εὐηργέτησε τὴν οἰκουμένην. Ἀλλ’ εἶναι ἔγκλημα τοῦτο; Διότι ἀν εἶναι αἰσχρὸν νὰ κατοικῇ διὸ Θεὸς ἐντὸς ἀνθρωπίνου σώματος, εἶναι ἀπείρως αἰσχρότερον νὰ κατοικῇ ἐντὸς λίθων καὶ ξύλων· τόσον δὲ αἰσχρότερον ὅσον ἀτιμότερον πρᾶγμα εἶναι διὸ λίθος καὶ τὸ ξύλον ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ἐκτὸς βεβαίως ἀν νομίζουν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι εῖμεθα εὐτελέστεροι τῶν ἀψύχων τούτων ἀντικειμένων. Διότι αὐτοὶ τολμοῦν νὰ κατεβάζουν τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ εἰς γάτας καὶ σκύλους, ἐνῷ πολλοὶ αἱρετικοὶ καὶ εἰς ἀκόμη εὐτελέστερα ὅντα. Ἡμεῖς ἀντιθέτως δὲν ὑποστηρίζομεν τίποτε παρόμοιον, ἀλλ’ οὔτε καὶ ἀνεχόμεθα νὰ ἀκούωμεν. Τοῦτο μόνον ὅμολογοῦμεν, ὅτι διὸ Χριστὸς προσέβαλεν καθαρὰν καὶ ἀγίαν σάρκα ἐκ παρθενικῆς μήτρας, ἀμόλυντον πάσης ὀμαρτίας καὶ ἐπανέφερεν εἰς τὴν πρωταρχικὴν κατάστασιν τὸ δημιούρημά του. Ἀλλ’ ἔκεινοι, καὶ οἱ Μανιχαῖοι ποὺ ἀσεβοῦν καθ’ ὅμοιον τρόπον μὲ αὐτοὺς πιστεύουν ὅτι διὸ Θεὸς κατοικεῖ εἰς σκύλους, πιθήκους καὶ ποικίλα ζῶα (ὑποστηρίζοντες ὅτι δλα αὐτὰ

έχουν ψυχήν, ώς ἀπόρροιαν ἐκ τῆς θείκης οὐσίας), καὶ δὲν φοβοῦνται οὕτε ἐντρέπονται νὰ ὑποστηρίζουν δι' ἡμᾶς ταῦτα, λέγοντες δτὶ ἔχομεν ἀντιλήψεις ποὺ δὲν ἀρμόζουν νὰ ἀναφέρωνται εἰς τὸν Θεόν, διότι δὲν ἀνεχόμεθα οὕτε καὶ νὰ σκεφθοῦμε κάτι ἀπὸ αὐτά. Ἡμεῖς ὅμως ὑποστηρίζομεν αὐτὸ ποὺ ἐπρεπε καὶ ἡρμοζε εἰς τὸν Θεόν, δτὶ δηλαδὴ ἀφοῦ ἥλθε κατὰ τὸν τρόπον τῆς γεννήσεως αὐτῆς ἀπεκατέστησε τὸ δημιούργημά του. Πές μου, λοιπόν, ἄνθρωπε, τί λέγεις; Ἐνῷ διακηρύττεις δτὶ ἡ ψυχὴ τῶν φονέων καὶ τῶν μάγων προῆλθεν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ, τολμᾶς νὰ μᾶς κατακρίνῃς ἐπειδὴ τίποτε ἐκ τούτων δὲν ἀνεχόμεθα, οὕτε ὑποφέρομεν νὰ τὸ ἀκούωμεν νὰ λέγεται, ἀλλὰ καὶ θεωροῦμεν ἀσεβεῖς ἐκείνους, ποὺ καὶ ἀπλῶς τὰ ἀναφέρουν. Ἡμεῖς τοῦτο διακηρύττομεν, δτὶ ὁ Θεὸς ἀνήγειρε δι' ἑαυτὸν ναὸν ἀμόλυντον καὶ δι' αὐτοῦ εἰσήγαγεν εἰς τὴν ζωὴν μας τὸ πολίτευμα τῶν οὐρανῶν. Καὶ πῶς δὲν θὰ ἄξετε νὰ τιμωρηθῆτε μὲ ἀπείρους θανάτους καὶ διὰ τὰ ἐγκλήματα, ποὺ μᾶς κατηγορεῖτε καὶ διὰ τὰς ἀσεβείας ποὺ συνεχίζετε νὰ διαπράττετε; Διότι ἐὰν ὅπως διατίνεσθε ἐσεῖς, εἶναι ἀνάρμοστον εἰς τὸν Θεὸν νὰ κατοικήσῃ εἰς σῶμα καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον, εἶναι πολὺ πιὸ ἀνάρμοστον νὰ ἐνοικήσῃ εἰς τὸ σῶμα τοῦ μάγου, τοῦ τυμβωρύχου, τοῦ ληστοῦ, τοῦ πιθήκου καὶ τοῦ σκύλου, καὶ ὅχι εἰς τὸ ἄγιον καὶ ἀμίαντον, ποὺ τώρα κάθηται δεξιὰ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Πατρός. Διότι ποία βλάβη θὰ ἥτο δυνατὸν νὰ γίνῃ εἰς τὸν Θεὸν ἡ ποιὰ προσβολὴ ἐξ ἀφορμῆς τῆς οἰκονομίας ταύτης; Δὲν βλέπετε αὐτὸν ἐδῶ τὸν ἥλιον τοῦ ὄποιου τὸ σῶμα εἶναι φθαρτὸν καὶ μεταβλητὸν ἀντικείμενον; ”Εστω καὶ ἀν ἀπείρως κάνουν στενοχωρούμενοι οἱ εἰδωλολάτραι καὶ οἱ Μανιχαῖοι μὲ τὸ νὰ ἀκούουν ταῦτα. ”Οχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ γενικῶς ὅλόκληρος ἡ ὁρατὴ φύσις ὑπόκειται εἰς τὴν φθοράν.

Καὶ ἄκουε τὸν Παῦλον ποὺ τὸ διακηρύττει εἰς αὐτὰ ποὺ λέγει· «τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ ὑπετάγη, οὐκ ἔκοῦσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα ἐπ' ἐλπίδι».¹ Επειτα διὰ νὰ δηλώσῃ τί σημαίνει ἡ ὑποταγὴ εἰς τὴν ματαιότητα, προσέθεσε λέγων· «”Οτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δό-

ξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ»². ”Ωστε τώρα ἡ φύσις εἶναι μεταβλητὴ καὶ φθαρτή. Διότι ὅταν λέγωμεν δτὶ ἐν ἀντικείμενον ὑπόκειται εἰς τὴν φθοράν, τίποτε ἄλλο δὲν ἐνοοῦμεν παρὰ δτὶ εἶναι φθαρτόν. Ἄν λοιπὸν ὁ ἥλιος, ποὺ εἶναι φθαρτὸν σῶμα, ρίπτει παντοῦ τὰς ἀκτῖνας του καὶ ἐρχόμενος εἰς τὴν ἐπαφὴν μὲ βιοβρόους, ἀκαθαρσίας καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα τέτοια πράγματα δὲν χάνει τίποτε ἀπὸ τὴν καθαρότητά του, λόγω τῆς ἐπαφῆς του μὲ τὰ σῶματα αὐτά, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνακαλεῖ τὰς ἀκτῖνας του καθαράς, ἀφοῦ μεταδώσει εἰς πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὄποια τὸν ἐδέχθησαν, ἀπὸ τὴν λαμπρότητά του, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ μόνον δὲν ἐμολύνθῃ μὲ τὸ προσλάβῃ οὕτε τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν δυσωδίαν καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν, πολὺ περισσότερον ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Κύριος τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων, ὅχι μόνον δὲν ἐμολύνθῃ μὲ τὸ νὰ προσλάβῃ καθαρὰν σάρκα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἴδιαν τὴν ἔκαμε καθαρωτέραν καὶ ἀγιωτέραν.

Καὶ νωρίζοντες, λοιπόν, πάντα ταῦτα καὶ ἐνθυμούμενοι τοὺς λόγους ἐκείνους·

«Ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω»³, καὶ ἐπίσης· «”Ὕμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐνοικεῖ ἐν ὑμῖν»⁴ ἀς ἀπαντῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἐκείνους καὶ ἀς αἰσθανώμεθα χαρὰν διὰ τὰ ἀγαθά μας, ἀς δοξάζωμεν τὸν Θεὸν ὁ ὄποιος ἐσαρκώθη διὰ τὴν τόσον μεγάλην συγκατάβασιν, καὶ ἀς ἀποδώσωμεν εἰς αὐτὸν τὴν δύναμίν μας, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀνταμοιβὴν ποὺ τοῦ ἀξίζει. Ἄλλ' ἡμεῖς οὐδεμίαν δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν ἀνταμοιβὴν εἰς τὸν Θεόν, παρὰ μόνον τὴν σωτηρίαν μας καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας, καὶ τὴν φροντίδα μας γιὰ τὴν ἀρετὴν.

Καὶ μὴ γενώμεθα, λοιπόν, ἀγνώμονες εἰς τὸν εὐεργέτην μας, ἀλλ' ἀς τοῦ προσφέρομεν ὅλοι, ὅλα τὰ κατὰ δύναμιν, δηλαδὴ πίστιν, ἐλπίδα, ἀγάπην, σωφροσύνην, ἐλεημοσύνην, φιλοξενίαν. Καὶ αὐτὸ εἰς τὸ ὄποιον προηγουμένως σᾶς προέτρεψα, διὰ τὸ ὄποιον καὶ τώρα καὶ πάντοτε δὲν θὰ παύσω νὰ σᾶς προτρέπω. Ἄλλα τί εἶναι αὐτό; Σκεπτόμενοι νὰ προσέλθητε εἰς τὴν φρικτὴν καὶ θείαν τράπεζαν καὶ τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν τῆς θείας εὐχαριστίας, κάμετε

2) Ρωμ. η', 21

3) Λευϊτ. κχ', 12

4) Α' Κορ. γ', 16

τοῦτο μέ φόβον καὶ τρόμον, μὲ καθαρὰν συνείδησιν, νηστείαν καὶ προσευχήν, χωρὶς θορύβους καὶ λακτισμοὺς καὶ βιαίας ὡθήσεις τῶν πλησίον. Διότι τοῦτο ἀποτελεῖ μεγάλην ἀπερισκεψίαν καὶ οὐδόλως τυχαίαν περιφρόνησιν. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς ὅσους συμπεριφέρονται ἔτσι ἐπέρχονται ποιναὶ καὶ τιμωρίαι. Σκέψου λοιπὸν ἄνθρωπε, ποίαν θυσίαν πρόκειται νὰ προσεγγίσῃς, εἰς ποῖον θυσιαστήριον πλησιάζεις καὶ ἐνθυμήσου ὅτι ἐνῷ εἶσαι χῶμα καὶ στάκτη, μεταλαμβάνεις σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅταν μὲν προσκαλῆσθε εἰς δεῖπνον ὑπὸ τοῦ βασιλέως, συμμετέχετε μετὰ σεβασμοῦ, λαμβάνοντες ἐκ τῶν παρατιθεμένων φαγητῶν κοσμίως καὶ ἡσύχως. Ἐνῷ ὅταν σᾶς προσκαλεῖ ὁ Θεὸς εἰς τὴν τράπεζάν του καὶ σᾶς προσφέρει τὸν Γιόν του, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποιαν ἀγγελικαὶ δυνάμεις παρίστανται μετὰ φόβου καὶ τρόμου, τὰ Χερουβίμ καλύπτουν τὰ πρόσωπά των καὶ τὰ Σεραφίμ φάλλουν ἔντρομα, Ἀγιος, ἄγιος, ἄγιος, Κύριος σύ, πέξ μου, φωνασκεῖς καὶ προξενεῖς θόρυβον ἐμπρὸς εἰς ἓν τέτοιο πνευματικὸν δεῖπνον. Δὲν γνωρίζεις, ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὀφείλεις νὰ γεμίσῃς τὴν φυχὴν σου μὲ γαλήνην. Υπάρχει ἀνάγκη πολλῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης ὅχι δὲ θυμοῦ καὶ ταραχῆς. Διότι αὐτὰ κάμνουν ἀκάθαρτον τὴν φυχὴν ποὺ προσέρχεται. Ποία συγγνώμη, λοιπόν, θὰ ἡμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ δι' ἡμᾶς, ἐὰν κατόπιν τόσων ἀμαρτημάτων μήτε τὴν στιγμὴν τῆς προσελεύσεως δὲν καθαριζόμεθα ἐκ τῶν παραλόγων ἐκείνων παθῶν; Καὶ γενικῶς τί πιὸ ἀναγκαιότερον ἀπὸ αὐτὰ ποὺ προτίθενται εἰς τὴν ἀγίαν τράπεζαν; Ἡ τί μᾶς ἐνοχλεῖ ὡστε νὰ σπεύδωμεν, ἀφοῦ ἐγκαταλείψαμεν αὐτὸ τὸ πνευματικόν, νὰ τρέχωμεν ἐκεῖ; Μή σᾶς παρακαλῶ καὶ σᾶς ἰκετεύω, μὴ ἐπισύρωμεν ἐναντίον μας τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι φάρμακον σωτήριον διὰ τὰ τραύματά μας αὐτὸ ποὺ εὑρίσκεται ἐνώπιόν μας, ἀστείρευτος πλοῦτος καὶ πρόξενος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἄς προσέλθωμεν, λοιπόν, μὲ φόβον, καὶ ὅς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, ὃς προσπέσωμεν μὲ συντριβὴν ἐξομολογούμενοι τὰς ἀμαρτίας μας, ὃς κλαύσωμεν μὲ ὀδύνην δι' ὅλας τὰς ἀνομίας μας καὶ ὃς προσευχηθῶμεν διὰ μακρῶν εἰς τὸν Θεὸν. Ἀφοῦ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐξαγνισθοῦμεν καὶ βεβαίως μετὰ τῆς καταλήλου προσοχῆς καὶ τάξεως, ὃς προσέλθωμεν ὡς νὰ προσευχώμεθα ἐνώπιον τοῦ βαλισέως τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἀφοῦ δεχθοῦμεν τὴν ἀγνὴν

καὶ ἀγίαν θείαν εὐχαριστίαν, ὃς τὴν ἀσπασθοῦμεν, ὃς τὴν ἐναγκαλισθοῦν οἱ ὄφθαλμοί μας καὶ ὃς ἀναθερμάνωμεν τὸ λογικόν μας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ συγκέντρωσις νὰ μὴ ἀποβῇ εἰς καταδίκην καὶ κατάκρισίν μας, ἀλλ' εἰς ψυχικὴν γαλήνην, εἰς ἀγάπην, εἰς ἀρετήν, εἰς συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ, εἰς σταθερὸν εἰρήνην καὶ ὑπόθεσιν ἀπείρων ἀγαθῶν, διὰ νὰ ἐξαγιάσωμεν τοὺς ἔαυτούς μας, ἀλλὰ καὶ τοὺς πλησίους μας νὰ ὠφελίσωμεν.

¶ Ι' αὐτὰ συνεχῶς ὅμιλῶ καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ ὁμιλῶ. Διότι ποῖον τὸ ὄφελος, νὰ προστρέχετε ἀσκόπως ἐδῶ καὶ νὰ μὴ πληροφορῆσθε κάτι τὸ χοήσιμον; Ποῖον τὸ κέρδος ἐὰν διαρκῶς ὅμιλωμεν περὶ εὐχαρίστων πραγμάτων; Σύντομος, ἀγαπητοί μου, εἴναι ἡ παρούσα ζωή, καὶ ὅς προσέξωμεν, ὃς ἐπαγρυπνήσωμεν καὶ ὃς αὐτοσυγκεντρωθῶμεν ἐπιδεικνύοντες πρὸς πάντας τὸ γνήσιον ἐνδιαφέρον μας, γενόμενοι εὔσεβεῖς κατὰ τὰ πάντα. Καὶ εἴτε εἴναι ἀνάγκη νὰ ἀκροαῖσθε τὰ θεῖα λόγια, εἴτε νὰ προσεύχεσθε εἰς τὴν θείαν κοινωνίαν, εἴτε νὰ κάμνετε ὁτιδήποτε ἄλλο, ὃς γίνεται τοῦτο μὲ φόβον καὶ τρόμον Θεοῦ, διὰ νὰ μὴ προκαλέσωμεν μὲ τὴν ἀδιαφορίαν μας τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Διότι λέγει· «Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ ποιῶν τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου ἀμελῶς».⁵ Ο θόρυβος καὶ ἡ ὀργὴ ἀποτελοῦν προσβολὴν διὰ τὴν θείαν εὐχαριστίαν. Καὶ εἴναι μεγίστη περιφρόνησις νὰ προσφέρῃς μολυσμένον τὸν ἔαυτόν σου εἰς τὸν Θεόν. Ἀκουσε τί λέγει διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ τοῦ εἰδούς ὁ Ἀπόστολος· «Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός».⁶ Ἀντί, λοιπόν, νὰ ἐπιδιώκωμεν τὴν συμφιλίωσιν μὴ ἐξοργίζομεν τὸν Θεόν, ἀλλ' ἐπιδεικνύοντες κάθε προσοχὴν καὶ σεμνότητα καὶ φυχικὴν γαλήνην, ὃς προσερχώμεθα μὲ προσευχὴν καὶ συντετριψμένην καρδίαν διὰ νὰ δυνηθῶμεν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ ἐξιλεώσωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ νὰ ἀποκτήσωμεν τὰ ὑποσχεθέντα εἰς ἡμᾶς ἀγαθὰ διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοῦ ὅποιου εἰς τὸν Πατέρα καὶ εἰς τὸ Ἀγιον Πνεύμα ἀνήκει ἡ δοξολογία, ἡ δύναμις, ἡ τιμὴ τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

5) Ιερεμ. μη', 10

6) Α' Κορ. γ', 17

‘Η μνήμη προδοτικῆς ἐπετείου, ἀφορμή διά ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΟΥ ΠΑΠΑ

Γ' Μέρος
γράφει ο Συνοδικός

ζ) ΣΤΑΘΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ: Η ΜΕΤΑ 5 ΑΙΩΝΑΣ ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ» ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΜΕ ΠΑΠΑΝ ΡΩΜΗΣ

1) Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Τόν Δεκέμβριον τοῦ 1963 ἔξαφνα καὶ πραξικοπηματικά ἐκδηλώνεται τὸ προροθέν ΜΥΣΤΙΚΟΝ (ώς ὁ Ἰδιος ὁ Ἀθηναγόρας διέδιδε) σχέδιον προσεγγίσεως μέ τούς ἀμετανοήτους Παπικούς.

Ο Πάπας Παῦλος ΣΤ' συγχρόνως μέ τήν ληξιν τῶν ἔργασιῶν τῆς Β' Βατικανείας Συνόδου ἀνεκοίνωσε τήν ἀπόφασίν του, ὅπως μεταξύ 4ης καὶ 6ης Ἰανουαρίου τοῦ 1964 ἐπισκεψθῇ ὡς δῆθεν προσκυνητής τά Ιεροσόλυμα, ἐκπλήσσων τούς πάντας, ὅχι μόνον διότι μακρα «παράδοσις» τῶν Παπικῶν ἐλεγεν ὅτι ὁ Πάπας οὐκ ἔξερχεται τῆς Ρώμης, ἀλλά καὶ διότι ὁ τρόπος λήψεως τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Πάπα (μέ ἥ χωρίς τήν «κουρίαν» (αὐλήν) του τήν ὅποιαν πάντοτε συμβουλεύεται;) ἦτο ἄγνωστος.

Ἐν τούτοις ὁ διεθνής Τύπος δέν ἔχασε τήν εὔκαιρίαν. Ἀμέσως ἥρχισε τήν διαφήμισιν τοῦ γεγονότος, ἐρμηνεύοντας τοῦτο ὡς «κίνημα εἰρήνης καὶ ἐκδήλωσις ἀγαθῆς διαθέσεως πρὸς ἐπικοινωνίαν μετά τῶν Ὁρθοδόξων, ἀναμενομένων πάντοτε ἵνα συσσωρευθῶσιν εἰς τήν μάνδραν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, κατά τό περί ἐνώσεως νόημα τῶν σταθερῶν ἐπαγγειῶν τοῦ Πάπα Παύλου ΣΤ'» !!¹⁾

Τό διπρόσμενον διάγγελμα τῆς Παπικῆς ἀποφάσεως ἀμέσως εὐρίσκει ἀνταπόκρισιν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως! Ὁ μοιραῖος Πα-

τριάρχης Ἀθηναγόρας, ἀνευ τῆς παραμικρᾶς προηγουμένης συννενοήσεως μέ τάς ἑτέρας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ Πατριαρχεῖα, ἀσμένως καιρετίζοντας τό Παπικόν διάβημα ἐδήλωσεν, «ὅτι ἦτο ἔτοιμος ἵνα μεταβῇ καὶ αὐτός εἰς τούς Ἅγιους Τόπους πρός συνάντησιν μετά τοῦ Πάπα, ἐκδηλῶν οὕτω συμβολικῶς τήν κατά τήν ἐν Ρόδῳ Πανορθόδοξον Σύσκεψιν ἀποφασισθεῖσαν πρότασιν πρός ἔναρξιν διαλόγου μετά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, διά πραγματοποιήσεως μιᾶς συναντήσεως ἀγάπης μεταξύ τῶν δύο προκαθημένων Πρεσβυτέρας καὶ Νέας Ρώμης. Δέν ἡρκέσθη δέ μόνον εἰς τοῦτο. Ἐπρότεινε ταυτοχρόνως (σ.σ. ἐντελῶς αὐθαίρετα αὐτοσχεδιάζων), ἵνα καὶ οἱ Πατριάρχαι καὶ Πρόεδροι τῶν ἐκασταχοῦ Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πορευθῶσιν ὅλοι δόμοῦ εἰς Ιεροσόλυμα, ἵνα συναντηθῶσι μετά τοῦ Πάπα καὶ διαξάγωσι μετά τούτου συζήτησιν περί τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν» !!²⁾

Ἐύτυχῶς ὁ ἀδίστακτος Πατριάρχης εύρεθη πρό καθεστῶτος πλήρους ἀποδοκιμασίας, ὅχι μόνον ἐκ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων, ἀλλά καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πάπα, ὁ ὅποιος ἐδήλωσεν ὅτι πρός τό παρόν, μόνον μετά τοῦ Πατριάρχου δύναται καὶ συνεπιθυμεῖ μίαν συνάντησιν.

Μετ' ὅλιγας ἡμέρας παρουσιάζεται (τήν 21ην Δεκεμβρίου 1963) ἔνα «σχέδιον περί καθορισμοῦ προγράμματος τῆς συναντήσεως ἐν Ιερουσαλήμ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετά τοῦ Πάπα Ρώμης», ἐξελθόν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Φέρετε ἴδωμεν ὅμως τήν δρθωτάτην κριτικήν τοῦ σχεδίου αὐτοῦ - ἀλλά καὶ ἐν γένει τοῦ συνόλου διαβήματος - ἐκ τῆς ἐπί τούτῳ δύμολογιακῆς γραφίδος τοῦ τότε Νεοημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου Χατζησταύρου.

«Ἐκ τῆς προσεκτικῆς μελέτης τοῦ ἐν λόγῳ σχεδίου, συνάγονται τά ἐπόμενα:

1) βλ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου ὡς ἀν., σελ. 38.

2) αὐτόθι, σελ. 39.

1ον. Ή μετά τόσης θριαμβολογίας γενομένη εἰσαγωγή του ἀναπτυσσομένου σχεδίου περὶ τοῦ τρόπου καθορισμοῦ τοῦ προγράμματος συναντήσεως ἐν Ἱεροσολύμοις μεταξύ 4 καὶ 6 Ιανουαρίου 1964 τῶν δύο Προκαθημένων πρεσβυτέρας καὶ νέας Ρώμης, ἥτις καὶ χαρακτηρίζεται ως «τὸ μεγαλύτερον γεγονός τῆς Χριστιανικῆς Ἰστορίας τῆς τελευταίας τούλαχιστον χιλιετηρίδος... τὸ κεκτημένον ἴδιαζουσαν ὅλως βαρύτατα διὰ τὴν Ὁρθόδοξην ἡμῶν Ἐκκλησίαν», ἀποκαλύπτει πλήρως ὅτι:

α') Ο Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἀπό μακροῦ χρόνου ἐμελέτα συνάντησιν μετά τοῦ Πάπα, προετοιμάζων αὐτήν πάσαις δυνάμεσιν. Άλλωστε, τοῦτο ἀπεκάλυψε καὶ αὐτός ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ', κατά τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς γενομένης πρός αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα ἐπισκέψεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου (λατινιστί γενομένη προσφώνησις), ἔνθα συνέχαιρεν αὐτῷ, διότι ἐν τῷ προσώπῳ του εὗρε τὴν εὐκαιρίαν, ἵνα ἰκανοποιήσῃ τὸν πόθον του, τὸν ὅποῖον εἶχεν ἐκδηλώσει πρός τὸν μακαριστόν ἥδη γενόμενον Πάπαν Ιωάννην ΚΓ, οὗτινος τὴν ἔκλογήν εἶχε σπεύσει νά χαιρετίσῃ βιβλικῷ τρόπῳ!

Ταῦτα πάντα ὑφισταμένου τοῦ σχίσματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἀπό τοῦ ἔτους 1054, ἀπαγορεύοντος τὴν κατά τοὺς θείους καὶ ἱερούς κανόνας ἀνεπίτρεπτον κοινωνίαν μεθ' αἱρετικῶν, καὶ τελούμενα ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ, ἀνευ ἐκ τῶν προτέρων λήψεως τῆς συμφώνου γνώμης τῶν Πατριαρχῶν καὶ Προέδρων τῶν ἑκασταχοῦ Αὐτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ καινοφανῆς καὶ ὅλως πρωτότυπος τοιαύτη τακτική, ἥν ἀπό ἐτῶν ἀκολουθεῖ καὶ ἐφαρμόζει ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, θέτων πάντοτε πρό τετελεσμένων γεγονότων τάς ἄλλας Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, πέρα τοῦ ὅτι τυγχάνει ἀντικανονική καὶ ἀπαράδεκτος, ὡς προσβάλλουσα ἀπολύτως καὶ εὐθέως τὸ δημιορατικόν σύστημα, βάσει τοῦ ὅποιου διοικεῖται ἡ Ἀνατολική Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως διά μέσου αἰώνων τὸν κανονικὸν τρόπον τῆς περὶ λήψεως πάσης ἀποφάσεως μόνον διά τοῦ μέτρου τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων, ἐκθέτει αὐτόχρημα καὶ διασύρει αὐτό τοῦτο τὸ κῦρος τῆς Ὁρθοδοξίας!

Συνάντησις μεταξύ τῶν δύο Προκαθημένων πρεσβυτέρας καὶ νέας Ρώμης, ὑφιστα-

μένου τοῦ σχίσματος τῆς πρώτης, οὕσα κατ' ἀρχήν ἀπαράδεκτος, ἔδει νά ἀποφασισθῇ μόνον μετά τὴν λῆψιν τῆς συμφώνου γνώμης, ἐκ προοιμίων, πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀποφαινομένων περὶ τούτου διά Συνόδου καὶ κρίσεως Ἐπισκόπων.

β') Ο τόνος, ὅστις δίδεται εἰς τό ἀσύνετον καὶ ἀπερίσκεπτον διάβημα, κεκτημένον ἴδιαζουσαν ὅλως βαρύτατα διά τὸν καθόλου Χριστιανικόν κόσμον καὶ ὅλως ἴδιαιτέρως διά τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν, ἀποτελεῖ τό ἐλάχιστον ὕβριν κατά τε τῆς ἴστορίας τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐλληνικοῦ Ἐθνους! Εἶναι τόσον γνωστά ἀνά τὸν κόσμον τά πόσα, ἀπό τοῦ ἔτους 1054 καὶ ἐντεῦθεν, ἐπαθον καὶ πάσχουσιν ἀμφότερα μέχρι τῆς σήμερον ἐκ τῶν διώξεων τοῦ Παπισμοῦ, ὡστε μόνον πρόσωπα ἀδιάφορα, ἐάν μή ἐχθροί, τῆς Ὁρθοδοξίας ἡδύναντο νά θριαμβολογήσωσι περὶ τούτου!

Άλλ' ἔτι, πέρα τούτου, ἐν ὅψει τῶν προσφάτων κατά τὴν β' περίοδον τοῦ Β' ἐν Βατικανῷ Συνεδρίου λεχθέντων κατά τὴν ἐν αὐτῷ συζήτησιν τοῦ σχήματος «Οἰκουμενικότητος τῆς Ἐκκλησίας», ἔνθα προεξῆρχε τό ἀντίθετον πρός πᾶσαν περὶ ἐνότητος μετ' Ὁρθοδόξων καὶ ἄλλων ὀπαδῶν Χριστιανικῶν Όμολογιῶν συζήτησιν πνεῦμα, ἡ ὡς ἄνω θριαμβολογία ἀποδεικνύει τό ὀλιγώτερον, ὅτι οἱ ἐν Κ/Πόλει ἐντεταλμένοι πρός μελέτην καὶ ἐπεξεργασίαν τοιαύτης κολοσσιαίας σημασίας ζητημάτων, δέν ἐμφοροῦνται ἐκ διαθέσεων ἐπιβεβλημένου σεβασμοῦ πρός τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν καὶ τὴν μακραίωνα ἴστορίαν αὐτῆς, οὔτε ἐκ πνεύματος συνέσεως καὶ περισκέψεως. Άλλα καὶ τι ἀκόμη, ἀγνοοῦσι καταφώρως τοὺς θείους καὶ ἱερούς κανόνας τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίου ἡμῶν Ἐκκλησίας!

Οὐδὲμίαν παρατηροῦμεν διατύπωσιν ἐπιφυλάξεως ὡς πρός τὴν κανονικότητα τοῦ διαβήματως. Αντί τούτου, ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ τοῦ μέτρου λῆψεως ἀποφάσεως μόνον διά Συνόδου Ἐπισκόπων, γίνεται λόγος... περὶ ἀποστολῆς τηλεγραφημάτων πρός τοὺς Προέδρους καὶ Πατριάρχας τῶν ἑκασταχοῦ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἵνα σπεύσωσι καὶ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν ἀθεσμον καὶ ἀντικανονικήν Πατριαρχικήν διάθεσιν καὶ ἀπόφασιν ὡστε, τούλαχιστον ἐκ τῶν ὑστέρων νά καλυφθῇ τό ἀπονενοημένον τοῦ διαβήματος.

Τοῦτο δέ, αὐτό εἶναι τό πλέον δυσμενές σημεῖον τῆς τοιαύτης ἐκθέσεως, ἀφοῦ ὁ Πάπας Ρώμης δέν συγκατετέθη εἰς τήν Πατριαρχικήν πρότασιν, ἵνα προσκληθῶσιν ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ εἰς Ἱεροσόλυμα δλοι οἱ Πατριάρχαι καὶ Πρόεδροι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν - ἀσφαλῶς λόγῳ τῆς πανταχόθεν ὑψωθείσης ἀντιδράσεως καὶ οὐχί λόγῳ συντομίας χρόνου τῆς πρός Ἱεροσόλυμα πορείας τοῦ Πάπα - καὶ οὕτω πως πραγματοποιήθη ἡ συνάντησις εἰς Ἅγιους Τόπους, καθ' οἶν τρόπον προσέταξε διά τοῦ εἰς Κ/Πόλιν ἀπεσταλμένου του ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης.

γ') Ἡ διάθεσις τῶν ἐν Κ/Πόλει ὅπως ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, συναντώμενος εἰς Ἱεροσόλυμα μετά τοῦ Πάπα, μεταβάλῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς προσωπικῆς συναντήσεως ταύτης εἰς τοιαύτην ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐκπροσωποῦντος ὄλας τάς ἐκασταχοῦ Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας.

Τοῦτο ὑπερβαίνει τά ἐσκαμμένα. Οἱ θεῖοι καὶ Ἱεροί κανόνες, ἀλλά καὶ ἡ στοιχειώδης ἔννοια σεβασμοῦ πρός τὸ κῦρος καὶ τὴν συγκρότησιν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀγνοοῦσι τοιαύτας μεθόδους πληρεξουσιότητος. Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης οὐδαμόθεν ἔλκει τοιοῦτον δικαίωμα, οὕτε δὲ ἐπιτρέπεται, ἵνα ἀναγνωρίσθῃ ποτε αὐτῷ τοιοῦτον τι.

Καί εἰς τό σημεῖον τοῦτο ἡ ἐκθέσις πιστοποιεῖ παχυλήν ἀμάθειαν τῶν θείων καὶ Ἱερῶν κανόνων. Ἀντί εὐθαρσῶς νά διατυπωθῇ τό ἀντικανονικόν καὶ ἄθεσμον τοῦ χαρακτῆρος, δουλικῷ τῷ τρόπῳ δίδεται ἡ διαβεβαίωσις πρός τὸν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην... περί ἐξασφαλίσεως τοῦ συγγνώμου τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν!

Εὐτυχῶς τά πράγματα ἔδειξαν, ὅτι οὕτε τοιοῦτο σύγγνωμον ἐξεφράσθη, οὕτε δέ καὶ ἐπετεύχθη τελικῶς, παρά τάς ἀσκηθείσας πιέσεις. Ἡ σθεναρά στάσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἀπουσία κατά τήν γενομένην συνάντησιν ἐκπροσώπων ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διέσωσαν τήν ἐπιφύλαξιν καὶ τό κῦρος τῆς Ὁρθοδοξίας.

2ον. Ἡ μετά καταπληκτικῆς ἀγνοίας τῆς κανονικότητος τοῦ πράγματος γινομένη ἀντιμετώπισις τοῦ θέματος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ ἡ σημειουμένη ἐν τῇ ἐκθέσει παρατήρησις, ὅτι θά καταβληθῇ πᾶσα προσπάθεια, «ἵνα μή παραμερισθῇ οὗτος» κατά τήν συνάντησιν, ἀλλά «θά ἀφεθῇ αὐτῷ

περιθώριον... ὅπως κινηθῇ ἀνέτως ἐν τῷ θέματι τούτῳ!!», μεταβάλλει τόν χαρακτῆρα τῆς Πατριαρχικῆς πορείας εἰς ἀντικανονικήν εἰσβολήν ἐν τῷ χώρῳ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

α') Οὔτε πολὺ οὔτε δλίγον, ἡ ἐκθέσις υιοθετεῖ τήν ἀντικανονικήν πορείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς Ἱερουσαλήμ, ἥτοι «ἄκλητου» καὶ ἀνεύ ἐκ τῶν προτέρων λήψεως συγκαταθέσεως τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων (κατά παράβασιν τῶν καν. ΙΑ' Σαρδικῆς καὶ ΙΓ' Ἀντιοχείας). Οὕτω δέ δίδεται τό παραδειγμα τῆς ὑπό τῆς Ἐκκλησίας Κ/Πόλεως παραβάσεως ἐκ τῶν θεμελιωδεστέρων ἐκ τῶν διατάξεων τῶν θείων καὶ Ἱερῶν κανόνων.

Όντως δέ, τοῦτο μέχρι τέλους ἐγένετο. Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, καίτοι διά δύο ἀνωτέρων Κληρικῶν διεμήνυσεν εἰς τούς ἐν Κ/Πόλει, ὅτι δέν συγκατατίθεται εἰς τήν συνάντησιν ἐν τῷ χώρῳ τῆς ἐπαρχίας Του τῶν Ἐπισκόπων Ρώμης καὶ Κ/Πόλεως, ἐν τούτοις, εἰσέβαλον ἀμφότεροι. Καὶ ὁ μέν Ρώμης ἐκαμε χρῆσιν τῶν πολιτειακῶν δικαιωμάτων του. Πλὴν ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, πέρα τῆς ἀποστολῆς ἐνός τυπικοῦ τηλεγραφήματος, μετέβη «ἄκλητος» αὐτόσε. Ἐγένετο δέ δεκτός δὲ ἄλλους λόγους. Ἡ ὁξυδέρκεια τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, διαγνοῦσα τό βέβαιον τῆς προσβολῆς τοῦ κύρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἄλλοθεν, ὑπεχώρησε χάριν τούτου πρό τῆς ἀντικανονικῆς ἐνεργείας τοῦ διαβήματος. Ἄλλα διέσωσε καὶ διεφύλαξε πλήρως τό κῦρος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων κατ' ἄλλον τρόπον. Εἶναι γνωστόν, καθάπερ ἄλλωστε ἐπιστοποίησε καὶ ὁ παρακολουθήσας τήν ἐν Ἱεροσολύμοις συνάντησιν Νομικός Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας κ. Π. Παναγιωτάκος, ἐγχειρίσας ἡμῖν μακράν ἐκθέσιν, ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτος, παραχωρήσας τό θέρετρον αὐτοῦ πρός φιλοξενίαν αὐτόθι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, δέν μετέσχε εἰς τήν γενομένην μεταξύ τούτου καὶ τοῦ Πάπα συνάντησιν. Καὶ οἱ ἄλλοι Ἀγιοταφῆται ἀπουσίασαν ἐπιδεικτικῶς κατά τήν τέλεσιν ταύτης.

β') Τό πρόγραμμα τῆς συναντήσεως καθωρίσθη ἀνεύ τῆς δεούσης συνεργασίας μετά τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Ἡγούμηθη παντελῶς αὐτῇ, ἐμμένουσα εἰς τήν δικαίαν καὶ κανονικήν ἀρνησιν αὐτῆς. Ἡρκεσεν ἡ

ύπόδειξις περί καταλήψεως περιθωρίων ἀνέτου κινήσεως εἰς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων ἐν τῷ οἴκῳ του!

Ζον. Ὁ καταρτισμός τοῦ προγράμματος συναντήσεως ἐγένετο κατά τρόπον **συναδοντα πρός τὰς ὑποδείξεις τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ**. Πλήρης ἡ ὑποδούλωσις εἰς τὴν ἀντίπεραν πλευράν, ἵνα μή ἀποτύχῃ ἡ συνάντησις! Οὐδεμία μελέτη, οὐδεμία ἐπιφυλακτικότης. Χάριν εἰρωνείας γίνεται μνεία περὶ μη θίξεως τῆς ἀποφάσεως τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν περὶ ἐνάρξεως διαλόγου. Καταφώρως δῆμως ἐθίγη αὐτῇ.

α') **Κατεβλήθη μέριμνα**, ἵνα γίνωσι δεκτά τά κείμενα προσφωνήσεων καί ἀντιφωνήσεων μεταξύ τῶν δύο Προκαθημένων, ληφθώσι φωτογραφίαι τῶν συναντηθησομένων, ἵδια τὴν ὥραν τῆς ἀνταλλαγῆς τοῦ κοινοῦ ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ, καί ἐμελετήθη τό θέμα «τῶν κατά την ιστορικήν ταύτην συνάντησιν γενησομένων ἐκατέρωθεν προτάσεων ἐπί προαγωγῆ, ἐν θετικωτέρᾳ πάντως προσπικῇ, τῶν σχέσεων μεταξύ τῆς Ἀνατολικῆς καί τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας».

Τίς υπῆρξεν ἡ τοιαύτη μελέτη; Ἀγνωστον, διότι οὐδέν ἀναφέρει. Αντί τούτου ἐγνώσθη, ὅτι ἡ συνάντησις ἐγένετο δίς καί ἐφωτογραφήθησαν. Ὅτι οἱ δύο Προκαθήμενοι **συνωμίλησαν μυστικῶς** ἐπί 15' λεπτά καθ' ἐκατέραν τῶν συναντήσεων, πλήν **οὐδέν** ἀνεκοινώθη περὶ τῶν λεχθέντων κατά τὴν διάρκειαν αὐτῶν. Ὅτι κατ' ἀμφοτέρας ἔλαβε χώραν συμπροσευχή, τοῦ Πάπα φέροντος ὡμοφόριον καί ἀπονέμοντος τήν Παπικήν εὐλογίαν!

β') **Παρά πᾶσαν μελέτην**, δέν ἐγνώσθη ἐκ προοιμίων τό ἐκ τῆς πόλεως τῆς Βηθλεέμι οὐχί εκπεμφθέν μήνυμα τοῦ Πάπα, διά τοῦ ὅποι-

ου, διατηρήσας οὗτος ὅλας τὰς περί τοῦ πρωτείου ἀξιώσεις καί ἀρχάς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἀπένειμε τήν Παπικήν εὐλογίαν πρός τούς σεβασμίους ἡγέτας τῶν Ἐκκλησιῶν, οἵτινες συμμετέσχον τοῦ προσκηνήματος αὐτοῦ ἐν Ἀγίοις Τόποις!

Ἐκ τῶν ἀνω, ὀλίγων, καταφαίνεται οὐ μόνον ἡ ἀντικανονικότης, ἀλλά καί ἡ καταπληκτική προχειρότης, διά τῆς ὅποιας ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καί ἐξετελέσθη τό ἀπαράδεκτον διάβημα τῆς συναντήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετά τοῦ Πάπα ἐν Ἱεροσολύμοις!

Ἐγκριθείσης τῆς γνωματεύσεως ταύτης ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, οὗτος ἐξαπέλυσεν Ἐγκύλιον ἀμέσως μέν πρός τά Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα καί τάς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, ἐπεφυλάχθη δῆμως νά ἀποστείλῃ τοιαύτην πρός τήν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ἀποσκοπῶν ἵσως νά ἀντιληφθῇ πρότερον τάς ἐπ' αὐτῆς ἀποφάσεις αὐτῶν...»

Ο σκοπός τῆς παρούσης μελέτης εἶναι, μέ τήν ἀφορμήν τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἐπετείου τῆς προσεγγίσεως μεταξύ Κων/λεως καί Ρώμης, νά ἀποδειχθῇ μέ τήν ἀναφοράν εἰς τό ιστορικόν τῆς προσεγγίσεως αὐτῆς, πόσον πολύ ἀντικανονικά, ἀντορθόδοξα, πραξικοπηματικά καί ὑπουλα ἔχει προωθηθεῖ καί ἐπικρατήσει δὲ καταραμμένος Οἰκουμενισμός.

Τοῦτο δέ φανερώτατα ἀποδεικνύεται καί μέ τήν ἀνωτέρω κριτικήν, τήν προερχομένην οὐχί ἐκ τινος «φανατικοῦ - ὑπερζηλωτοῦ Παλαιοημερολογίτου», ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ τότε Νεοημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου Αθηνῶν. Θά ἀποδειχθεῖ δέ ἀκόμη περισσότερον μέ τά ἐπόμενα.

-Συνεχίζεται-

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΟΥ χξς-666

συνέχεια από τό προηγούμενο

Δ'

12. Ἐπιχειρηματολογία τῶν διεθνιστῶν προδρόμων τοῦ Ἀντιχρίστου.

α) Ισχυρίζονται ὅτι εἰς κάθε τεχνολογικόν εύρημα ὑπάρχει καί ἡ σχετική ἀντίδρασις πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας!

Μέ τόν ισχυρισμόν των αὐτόν, περίτρομοι, εἰρωνεύονται τόν γενικόν ξεσηκωμόν τῶν πιστῶν, πού εἴναι ἔτοιμοι νά χύσουν καί

ὑπό Αὐγουστίνου μοναχοῦ Ἅγιοβασιλειάτου

τό αἷμα των, παρά νά πάρουν ἐν γνώσει των τό νούμερο τοῦ Ἀντιχρίστου 666, πρό τῆς ἐλεύσεώς του, διά νά ἔχουν τό δικαίωμα τοῦ ἐμπορεύεσθαι εἰς τήν ὑπ' αὐτῶν ἔτοιμαζομένην ἀχρήματον κοινωνίαν.

Ἐνῶ δέν ὑπῆρχον ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν εἰς ἄλλας τεχνολογικάς προόδους τῆς τηλεοπτικῆς, τηλεπικοινωνίας, διαστημικῆς, πυρηνικῆς ἐνεργείας, Γενετικῆς, ἀεροναυτικῆς, ἀεροδυναμικῆς, Δορυφορικῆς, οὗτοι ισχυρίζονται ὅτι ὑπῆρχον, χωρίς νά ἀναφέρουν πότε, ποῦ, ἔλαβον χώραν καί ποῦ ἴστοροῦνται.

Διαφεντευταί τοῦ φεύδους καί τῆς φιλολογίας, ἡ τεχνολογία τῆς πληροφορικῆς καί Η.Υ. εἰσήχθη εἰς τήν Ἑλλάδα μετά τό ἔτος 1975· ἔως καί τοῦ ἔτους 1986, οὐδείς διεμαρτυρήθη, οὐδέν ἐγράφη περὶ Ἀντιχρίστου. Ἡ αἰφνιδιαστική καί δολία προσπάθεια τῶν διεφθαρμένων πολιτικῶν μας νά συμμορφώθοιν εἰς τάς ἐντολάς τοῦ Διεθνοῦς ὄργανισμοῦ σημάνσεων πολιτῶν (καθώς ἔγραψε ὁ Δημοσιογράφος Σ. Ψωμᾶς εἰς ἀρθρον του²⁸, δύο μῆνας πρό τῆς ἐκδόσεως τοῦ Νόμου 1599/86, εἰς τάς διατάξεις τοῦ ὅποίου ἐθεσπίζετο ἡ σήμανσις τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, μικρῶν καί μεγάλων, μέ τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου 666), ξεσήκωσε δικαιότατα τούς

πιστούς, καί ὅχι ἡ τεχνολογία τῆς πληροφορικῆς καί Η.Υ., καθώς ψευδῶς καί παραπλανητικῶς ὀναφέρουν οἱ Διεθνισταί!

β) Τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, σύλλογοι καί ὄργανώσεις - λέγουν οἱ διεθνισταί - παρεπλανήθησαν ἀπό προτεσταντικά κέντρα καί εἰδικώτερον ἀπό τήν M.Relfe, ἡ ὅποία εἶναι δαιμονισμένη, χήρα, εύκατάστατος, χιλιάστρια κ.λ.π., ἡ ὅποία μέ τήν συγγραφήν τοῦ φυλαδίου «when your money fails» Montgomery, Alabama. U.S.A., 1981, ἐδημιούργησεν τόν σάλον πού ἔχει ξεσπάσει εἰς ὅλην τήν χώραν μας!

Ἄξιολύπητα ὀνδράποδα, αἰχμάλωτοι τοῦ διεθνισμοῦ, ἐάν ἦτο ἀληθές τό ἐπιχείρημα τῆς παραπλανήσεως τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπό τῆς «φρενολήπτου» Relfe, ἐπρεπε ὁ σάλος νά εἶχε ξεσπάση πρό τοῦ ἔτους 1986, καθ' ὅσον ἡ προτεστάντισσα ἔγραψε τό βιβλίον της τῷ 1981. Ὁ πανελλήνιος ξεσηκωμός χρονολογεῖται ἀπό τό ἔτος 1987, ἥτοι μετά τήν ἐπιψήφισιν τοῦ Νόμου 1599/86. Ἡ πληροφορική καί οἱ Η.Υ. ὑπῆρχον εἰς τήν Ἑλλάδα ἀπό τό ἔτος 1970 καί το βιβλίο τῆς Relfe ἐγράφη τῷ 1981 καί οὐδεμία διαμαρτυρία....

Διεθνές τό κόλπον, ἡ μᾶλλον διαβολική μέθοδος διαβάλλουσα τάς ὄρθιοδόξους φωνάς, ώς δῆθεν προερχομένας ἀπό κακόδοξον πηγήν, πρός ἄγραν τῶν ἀπλουστέρων καί κλονισμόν τῶν ἐπισημοτέρων!

γ) Προβάλλουν ἀδυσώπητον τό ἐρωτημα! Εἴναι δυνατόν ὁ Θεός νά ἀποκαλύψῃ τά σχέδιά του εἰς ἔναν αἰρετικόν; Ἄναφέροντας τό ὄνομα τῆς Relfe, καί ἐπιφέρουν εἰρωνικάς κρίσεις κατά τῶν ὄρθιοδόξων σημερινῶν ὅμοιογητῶν σχετικῶς μέ τό θέμα τῆς σημάνσεως προσώπων, πραγμάτων καί ὑπηρεσιῶν.

Τό πρόβλημά των φανερώνει ὅτι εἴναι ἀγευστοί παντελῶς ἀπό τήν πολυποίκιλον παρουσίαν τῆς θείας Προνοίας. Σύνηθες φαι-

νόμενον εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ θείου θελήματος εἰς φίλους τοῦ Θεοῦ, ὅμως πολλάς φοράς τούναντίον συμβαίνει· ἀνάξιοι ἀνθρώποι προφητεύουν· ὁ πανάγαθος Θεός τό στόμα αὐτῶν δανείζεται, τῆς μιαρᾶς αὐτῶν καρδίας οὐχ ἄπτεται, καθώς λέγει ὁ ἄγιος Χρυσόστομος ἐπιγράφων· «Πολλοί γοῦν καὶ ἄλλοι τά μέλλοντα εἴπον, ἀνάξιοι ὄντες, ὁ Καϊάφας, ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὁ φαραὼ, ὁ Βαρλαάμ· καὶ πάντων ἡ αἰτία δῆλη»²⁹. Μήπως ὁ Πατριάρχης Εὐδόξιος, ὁ πρό τινος μνημονευθείς εἰς τό θαύμα τῶν κολλύβων, ἥτο δρθόδοξος; Οὐχί, οὐκ δρθῶς περί τό σέβας εἶχε, δηλαδή ἥτο αἱρετικός!

Φανταζόμεθα τούς ζηλωτάς αὐτούς τῆς ἀσεβείας, τί θά διελάλουν κατά τῶν Ὁρθοδόξων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης! Ὅντως ἀνόητοι οἱ ἔχθροι ἡμῶν.

δ) Δέν πρέπει ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι νά ασχολούμεθα μέ τόν Ἀντίχριστον, ἀλλά με τόν Χριστόν!

Ὦμοιοι μέ τούς σημερινούς ζηλωτάς τῆς ἀσεβείας ἔζοῦσαν εἰς τήν ἐποχήν τοῦ Ἅγιου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ κατέκρινον τόν ἄγιον, ἐπειδή εἰς τούς κατηχουμένους περί διαβόλου διελέγετο. Ὁ δέ χρυσοῦς τήν γλῶτταν, ἐπιστομίζων αὐτούς εἴπε· «Ποιοῦμεν δέ (οὗτω) τοῦτο, οὐκ ἐπειδή ἡδύς ὁ περί τοῦ διαβόλου λόγος, ἀλλ᾽ ἐπειδή ἀσφαλής ἡμῖν ἡ περί τούτου διδασκαλία. Ἐχθρός γάρ ἐστί καὶ πολέμιος. Μεγάλη δέ ἀσφάλεια τά τῶν ἔχθρῶν εἰδέναι σαφῶς.»³⁰

Ἐχθρός τῶν Χριστιανῶν καὶ ὁ Ἀντίχριστος, καὶ μάλιστα ἀπό τῶν ἔχθρῶν ὁ ἔχθριστος· ἐπομένως μεγάλη ἀσφάλεια εἰς τόν Χριστιανόν παρέχει ἡ γνῶσις τῶν περί τοῦ Ἀντιχρίστου· μόνον οἱ ὅμοιοι εἰς τάς πανουργίας δέν θέλουν τήν δημοσιότητα τῆς γνώσεώς του.

ε) Δέν ὑπάρχει 666 εἰς τόν Γραμμωτόν Κωδικόν Bar code EAN/13.

Εἰς τό θέμα αὐτό ἡ ἐπιστήμη ἔχει διχασθῆ. Οἱ μέν λέγουν δτι ὑπάρχει, οἱ δέ δτι δέν ὑπάρχει, καὶ ἡ ὑπάρχουσα εἶναι ἐλλιπής καὶ δέν λύει τό ζήτημα. Εἰς τήν πάλην τῶν ἰδεῶν

πρέπει κανείς νά προσέξῃ τόν βίον, τό ἥθος, τήν ὁρθοδοξίαν καὶ τήν ἐλευθερίαν τῶν ἀντιτιθεμένων, ἀλλα καὶ ἐδῶ ὑπάρχουν συγχυσμένα τά πράγματα. Καπνός πολύς, ἀλλά φωτιά ούδαμοῦ· οἱ μέν διατείνονται, οἱ δέ ἀναιροῦν! Βέβαια, δι' ἔνα ἀπλόν ἀνθρωπον, τά πράγματα εἶναι ἀπλᾶ. Ἐκεῖνο πού ἔχει νά σκεφθῇ ὁ ἀπλοῦς ἀνθρωπος εἶναι δτι ὁ ἄγιος Ἰωάννης προεφήτευσε τῷ 98 μ.Χ. τήν λειτουργίαν μιᾶς ἀγιορᾶς, εἰς τήν ὁποίαν διά νά συμμετάσχῃς, δηλαδή διά νά ἔχης τό δικαίωμα τοῦ «ἐμπορεύεσθαι», νά ἀγιοράζῃς καὶ νά πουλᾶς, θά ἔχης ἔναν προσωπικόν ἀριθμόν σέ ὅλην σου τήν ζωήν, καὶ μέ αὐτόν τόν ἀριθμόν θά κάνῃς ὅλας σου τάς συναλλαγάς. Ἄς ὑποθέσωμεν δτι ὁ Γραμμωτός Κωδικός Bar code EAN/13, δέν ἔχει τό 666, πλήν ἀνευ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ Γραμμωτοῦ Κωδικοῦ δέν ἔχεις τό δικαίωμα τοῦ ἐμπορεύεσθαι· τοῦτο τί δηλοῦ; δτι εἶναι ἀθῷος ὁ Bar code εἰς τήν συνείδησιν τοῦ ἀπλοῦ, ἡ ἀκόμα καὶ τοῦ πεπαιδευμένου; Ὅταν τά πράγματα ὅμιλοῦν, τά ὀνόματα περιττεύουν. Καὶ κάτι ἄλλο· ὅσοι ἴσχυρίζονται, δτι δέν ὑπάρχει ὁ δυσώνυμος ἀριθμός 666 εἰς τόν Γραμμωτόν Κωδικόν, πιεζόμενοι ἀπό τούς ἀντιπάλους ὅμολόγησαν, δτι εἰς τό δρθογώνιον παραλληλόγραμον τοῦ Γραμμωτοῦ Κωδικοῦ, ὑπό τοῦ scanner ἀναγνώσκονται οἱ ὅριοθέται ὡς 6, πλήν δέν εἶναι 666 ἀλλά 6-6-6. Δέν εἶναι 6 ἐκαντοντάδες 6 δεκάδες καὶ 6 μονάδες, πού ἀναφέρει τό κείμενον τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως, ἀλλά εἶναι 6 μονάδες, 6 μονάδες καὶ 6 μονάδες· μέ αὐτήν τήν μορφήν ὑπάρχει εἰς τόν Γραμμωτόν Κωδικα!!

Ἡ ἐπιχειρηματολογία τῶν διεθνιστῶν εἰσῆλθεν εἰς τό στάδιον τῆς γελοιότητος!

Ἄφοῦ λέγουν, ἥλθεν ἡ ἐποχή νά γνωρίζωμεν πόσοι εἴμεθα, πού εἴμαστε, τί κάνομεν, πόσα ἔχομεν, πόσα θέλομεν, πόσα θά καταστρέψωμεν, πόσα θά ἀποθηκεύσωμεν, διατί ἐμποδίζετε. Φοβᾶσθε μήπως ὅλα αὐτά περιέλθουν εἰς χεῖρας τυράννου καὶ ἐγκαθιδρύσει τυραννικήν πλανηταρχίαν; Ὅχι, χίλιας φοράς ὄχι! Ἐχομεν δημοκρατίαν.

Τί νά εἴπωμεν; ΖΗΤΩ Η ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

Ἀρκούμεθα εἰς αὐτά τά πέντε ἐπικρατέστερα ἐπιχειρήματα. Ἐξ αὐτῶν κάθε συνετός θά ἐννοήσῃ καὶ τά ὑπόλοιπα.

29. ἄγ. Ἰ.Χρυσοστόμου ΕΠΕ Θεσ/νίκης Τόμ. ιδ', σελ. 252.

30. ἄγ. Ἰ.Χρυσοστόμου ΕΠΕ Θεσ/νίκης Τόμ. λα', σελ. 77.

13. Θεόθεν Βεβαιώσεις.

Ο πανάγαθος Θεός, δταν τό κινδυνευόμενον είναι ή όρθη πίστις, δέν ἀφήνει ἔτσι ἀπληροφορήτους τούς πιστούς. Διά θεοσημειῶν ἐγείρει ὁδοδείκτας, εἰς εὐθυδρομίαν τῶν καλοπροαιρέτων καὶ παραπλάνησιν τῶν διεστραμμένων. Καὶ εἰς τό θέμα τῆς διεθνοῦς σημάνσεως προϊόντων καὶ τῶν ἀφ' ἡλίου πολιτῶν μέ τὸν ΕΚΑΜ 666, ἥγειρε ὁδοδείκτας εὐθυδρομίας.

Ἐνδεικτικῶς θά ἀναφέρωμεν γεγονότα τά ὅποια ὁ Κύριος ἐπέτρεψεν εἰς πτῶσιν ἢ ἀνάστασιν. Εἰς εὐθυδρομίαν ἡ εἰς παραπλάνησιν.

Διά τάς κάρτας.

1) Τό ἔτος 1986, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Κουτλουμουσίου, εἰς τό Ἀγιον Ὅρος, ἐπισκέπτης προερχόμενος ἐξ Αύστραλίας, ἦτο κάτοχος πιστωτικῆς κάρτας μέ τό bar code 666. Ἐφιλοξενήθη εἰς τήν Ἱεράν Μονήν καὶ τήν νύκτα, κατά ἀπαίτησίν του, ἀφυπνίσθη, διά νά παρακολουθήσῃ τήν ἀκολουθίαν. Εἰς τούς διαδρόμους τῆς Μονῆς ἡμποδίσθη καὶ ἐδάρη ὑπό δαιμόνων, οἱ ὅποιοι τοῦ ἔλεγον, τί θέλεις νά πᾶς εἰς τόν Ναόν, δέν μπορεῖς νά πᾶς, εῖσαι ἴδικός μας. Μωλωπισμένος μετεφέρθη ὑπό τῶν μοναχῶν εἰς τό κελλίον καὶ τό πρωΐ, ἔντρομος, ἐγκατέλειψε τό Ἀγιον Ὅρος. Ἡ Ἱερά Μονή ἀπέφυγε νά δώσῃ εἰς τήν δημοσιότητα τό γεγονός, διεδόθη ὅμως ταχύτατα εἰς δόλον τό Ἀγιον Ὅρος: ὠρισμένοι περίεργοι ἔμαθον λεπτομερείας περί τοῦ ὄνοματος κ.λ.π., ἀλλά ὁ πολλαπλασιασμός τῆς φήμης ἐζημίωσε τούς δυσπίστους.³¹

2) Τό ἔτος 1997, ὁ ἐξ Αἰγίου καταγόμενος Βασίλειος Γεωργαντᾶς, πτυχιοῦχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, περιόδευε τό Ἀγιον Ὅρος πρός ψυχικήν ὠφέλειαν. Ἡτο συνετός καὶ εἶχε πολλάς ἀπορίας ἐπί πολλῶν θεμάτων. Μία ἀπό τάς πολλάς ἀπορίας πού εἶχε, ἦτο, «ποία ἡ θέσις τῶν ὀρθοδόξων ἔναντι τῆς ὁσημέραι αὐξανομένης ἡλεκτροκαρτοχρησίας». Οἱ πατέρες ἦσαν κάθετοι· ὁ ὀρθόδοξος δέν πρέπει νά χρησιμοποιῇ ἡλεκτρονικάς κάρτας, οὕτε νά δεχθῇ τήν νέαν ἡλεκτρονικήν ταυτότητα. Εἰς

τόν Ἀγιον Βασίλειον, εἰς τό κελλίον τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τοῦ Γέροντος Αύγουστίνου, ἐφιλονείκησε ὁ ἀνωτέρω ἐπισκέπτης, δταν ἔλαβε τήν γνώμην τοῦ Γέροντος διά τήν ἡλεκτρονικήν κάρταν τοῦ τηλεφώνου (τηλεκάρτας).

Ἡ γνώμη τοῦ Γέροντος ἦτο: «Ἐγώ κ. Βασίλειε, δέν κάνω χρῆσιν καμμίας κάρτας, ἐπομένως καὶ τῆς τηλεκάρτας, καὶ τοῦτο ταυτό, συνιστῶ καὶ εἰς τούς ἐρωτῶντας με». Ἀντηλλάγησαν εἰς ἔντονον ὑφος ἀπόψεις καὶ ὁ ἐπισκέπτης ἔφυγε ψυχραμένος, διότι ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ «ἀποκοττιά» αὗτη τοῦ Γέροντος, θά ἔβλαπτε πολλούς ἐπισκέπτας. Ἐγώ -φεύγοντας- εἶπεν εἰς τόν Γέροντα, θά πάω εἰς τήν κόλασιν πού κάνω χρῆσιν τηλεκάρτας; (ἐπιδεικνύοντάς την) Ὁ Γέροντας ἀπήνησε: «ἐγώ δέν κάνω χρῆσιν, ποῦ θά πάτε ἐσεῖς πού κάνετε χρῆσιν δέν ξέρω».

Εἰς τήν Δάφνην ὁ κ. Βασίλειος, εύρισκόμενος εἰς τό καρτοτηλέφωνον, ἡθέλησε νά κάνῃ ἔνα τηλέφωνο. Τοποθετῶντας τήν τηλεκάρτα εἰς τήν ὑποδοχήν, αὐτομάτως ἐσυλλογίσθη: Θεέ μου, ἔχει δίκαιον ὁ Γέρων Αύγουστίνος; Καὶ ποιήσας τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ εἰς τήν τοποθετημένην τηλεκάρτα, πρό τῆς πληκτρολογήσεως τοῦ ἀριθμοῦ εἶπεν: «Ἀγαστήτω ὁ Θεός, καὶ διεσκορπισθήσαν οἱ ἔχθροι αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπό προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν. Ως ἔκλείπει καπνός ἐκλειπέτωσαν· ώς τήκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός, οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἀμαρτωλοί ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ». ³² Μέ τό τέλος τοῦ φαλμοῦ, ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ, ἡ τοποθετημένη εἰς τήν ὑποδοχήν τη-

31. βλ. πλείονα Περιοδικόν «Ἄγιος Ἀγαθάγγελος» τεῦχος 97-1986.

32. Ψαλμ. ξς', 1-3.

λεκάρτα, αύτομάτως ἔξετινάχθη εἰς τό ἔδαφος μηδενισμένη.

Ἐντρομοις, ἀναλαβών τήν μηδενισμένην τηλεκάρτα ἐπέστρεψεν εἰς τόν Ἀγιον Βασίλειον, ἐδιηγήθη τό γεγονός εἰπών: « Γέροντα, νά σοῦ δώσω μίαν δήλωσιν περί τοῦ γεγονότος, μήπως ὡφεληθῇ κανείς ἀδιάφορος ὅπως ἐγώ, καὶ νά σέ εὐχαριστήσω, διότι ἔγινες ἀφορμή νά μέ διδάξῃ ὁ Παντοδύναμος, ὅτι δέν πρέπει νά χρησιμοποιῶ οὐ μόνον κάρτας, ἀλλά καὶ τηλεκάρτας, τάς ὅποιας θεωροῦσα ἀθῷας». ³³

Διά τά τρόφιμα.

1) Εἰς τήν περιοχήν τῶν Ἀμπελοκήπων Ἀθηνῶν, μία ὀρθόδοξης εὔσεβής γυνή παρεσκεύαζεν ἀρτοποιήματα καὶ συνειργάζετο μέ σούπερ μάρκετ. Πηγαίνοντας νά παραδώσῃ τά προϊόντα της, ὁ ἀποθηκάριος τήν πληροφόρησε ὅτι, ἀν δέν βάλῃ πάνω στά προϊόντα της τό bar code τό σφράγισμα χξς'=666, δέν θά μπορέσῃ νά συνεχίσῃ τό σούπερ μάρκετ νά ἔχῃ συνεργασία μαζί της. Ἡ παραγγελία ἦταν τής τάξεως τῶν 1.000.000 δρχ. Ἡ εὔσεβής εὐλογημένη αὐτή γυναικα, δέν δέχθηκε γιά χάρι τῆς ἐπιχειρήσεως νά τοποθετήσῃ πρώτα τόν ἔαυτό της μέ τό στρατόπεδο τοῦ Σατανᾶ καὶ νά σφραγίζῃ προϊόντα, πού δέν ἀνήκουν στόν Ἀντίχριστον. Τά ἀγαθά εἶναι δῶρο τοῦ μόνου Ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ ζῶντος Θεοῦ γιά τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Ο ἄνθρωπος τρώγωντας ἡ πίνοντας πρέπει νά ἔχῃ ἀκόμα μία εὐκαριότα, χρησιμοποιώντας τά ἀγαθά Του νά ἐπικοινωνήσῃ μαζί Του καὶ νά Τόν εὐχαριστήσῃ γιά τήν πρόνοιά Του καὶ γιά αὐτή Του τήν Ἀγάπη. Αὐτή ἡ λαμπρή Ἑλληνίδα ἀρνήθηκε νά σφραγίσῃ τά προϊόντα της. Τότε τής ἀνακοίνωσαν, ὅτι ἡ συνεργασία τους ἔλαβε τέλος καὶ νά πάρη πίσω τά προϊόντα της. Ἔτσι ἔγινε, πῆρε τά παρασκευάσματά της καὶ τά πῆγε πίσω στό ἐργαστήριό της.

Τήν τρίτη ἡμέρα μετά τήν διακοπή συνεργασίας μέ τό σούπερ μάρκετ, ὡ τοῦ θαύματος, ἐπαρουσιάσθη ἐμπρός της ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός στεκόμενος ἔξω ἀπό τό ἐργαστήρι της. Ἐκεῖ φηλά στήν τζαμαρία ἔχει ζωγραφισμένο τό σῆμα τής ἐπωνυμίας της, πού εἶναι ἔνα μωράκι. Εἶδε τόν Κύριο μας νά περνάτ μέσα ἀπό τό τζάμι, τό χέρι του ζωντανό, χωρίς νά σπάσῃ τίποτα καὶ νά κρατᾶ στήν ἀγκαλιά Του αὐτό τό μωράκι.

33. προφορική διήγησις Γέροντος Αὐγουστίνου.

Ἅστερα χαμήλωσε τό κεφάλι Του, εἶδε τήν εὐλογημένη αὐτή ὀρθόδοξη Ἑλληνίδα καὶ ἐκείνη Τόν εἶδε καὶ Τόν ἀναγνώρισε καὶ Τόν δόξασε, πού μέ τήν παρουσία Του, τῆς ἐπικύρωσε τό πρέπον καὶ τό σωστόν τῆς ἐνεργείας της, πού δέν ἔβαλε τό χάραγμα στά προϊόντα της, καὶ ἀναφώνησε κάνοντας τό σταυρό της: «Ο Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». ³⁴

2) Εἰς τήν περιοχήν τῆς Εύβοιάς, εὔσεβής οίκογενειάρχης, ἡσχολεῖτο μέ τήν παραγωγήν ζυμαρικῶν (χωριάτικης προελεύσεως), τά ὅποια διέθετε εἰς διάφορα καταστήματα τῆς Χαλκίδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Ὁταν τά καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν τοῦ ἔζήτησαν τήν σήμανσίν των μέ τό bar code ἥρνήθη, ἀσυνείδητως, ἀπλῶς ἥθελε νά περιορήσῃ τήν παραγωγήν ἐπειδή τό ἄνοιγμα παρεῖχε κόπον πολύν εἰς αὐτόν καὶ τήν οἰκογένειάν του. Ὁ ἐκούσιος περιορισμός τῆς μικρᾶς οίκοτεχνίας, δέν ἔφερε μείωσιν τῶν ἐσόδων, ἀλλά αὖξησιν. Κατ' ἀρχάς, ἡ αὖξησις ἐπεδόθη εἰς τά ἐκτός ἔδρας ἔξοδα μεταφορᾶς τῶν προϊόντων καὶ ἀπασχολήσεως. Τά πράγματα ὅμως ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ αὖξησις ἥτο εὐλογία θεϊκή, ἀπό τήν ἔστω καὶ ἀσυνείδητον ἄρνησιν τῆς σημάνσεως.

Ὁταν τά καταστήματα τῆς Χαλκίδος καὶ τῶν γύρω περιοχῶν, ἔζήτησαν τό μαρκάρισμα τῶν προϊόντων, συνειδητά πλέον ὁ μικρός Βιοτέχνης, ἥρνήθη νά μολύνῃ τά προϊόντα του μέ τό ἀντίχριστον σῆμα τοῦ ὀρθογνήνου συμπλέγματος, λέγοντας εἰς τούς πελάτες του: πεθαίνω καὶ ἔγω καὶ ἡ οἰκογένειά μου ἀπό πεῖνα καὶ κακουχία, παρά νά παραδώσω τήν εὐλογημένην μου οίκοτεχνίαν εἰς τήν διεθνή σήμανσιν! Ἀπεφάσισε νά σταματήσῃ πάθε παραγωγή καὶ νά ἀσχοληθῇ μέ τά κτήματα καὶ ἀλλας γεωργικάς ἀπασχολήσεις. Ἄλλ' ὡ τοῦ θαύματος! Ἐχουν παρέλθει τέσσαρα χρόνια καὶ ἡ μία εὐλογία διαδέχεται τήν ἀλλην, καὶ τό οἰκογενειακόν ὅμολογιακόν πνεῦμα γεμίζει τάς φυχάς ὅλων χαράν καὶ ἀγαλλίασιν.³⁵

Γνωρίζομεν ὅτι οἱ διεθνισταί θά ἔσπάσουν εἰς σαρκαστικούς γέλωτας, καὶ θά τεχνουργήσουν εἰρωνευτικά σχόλια, ὅμως δέν θά παρέλθη πολύς καιρός καὶ θά φανερωθοῦν γυμνά καὶ τετραχηλισμένα τά σχέδιά των.

34. καταχωριμένη διήγησις εἰς ἔντυπον «Ορθοδόξων Χριστιανών».

35. προφορική διήγησις Γ.Κ.

Α Βραχεῖ
βίτλα τύ
κατε
πονή
μύγεσε

ΟΙ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΟΠΛΗΚΤΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ ΑΝΑΒΙΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΘΕΣΜΟΝ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΝΙΣΣΩΝ

Έζήλωσαν τὰς Προστεστανικὰς Ἱέρειας οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενισταί, καὶ σπεύδουν νὰ ἀναβιώσουν τὸν καταργηθέντα πρὸ πολλῶν αἰώνων θεσμὸν τῶν Διακονισσῶν. Μάλιστα διὰ Ἀρχιεπισκοπικῶν χειλέων δηλώνουν ἀνερυθρίαστα, ὅτι «ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας... ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ θεσμὸς αὐτὸς οὐδέποτε καταργήθηκε»! (ἐφ. «Ὀρθ. Τύπος», φ.1573, σελ.1) «Οταν οἱ Οἰκουμενισταὶ δὲν εὑρίσκουν ἄλλην δικαιολογίαν, τότε ἐφευρίσκουν ἔξωφθαλμα φεύδη. Ἀφοῦ «οὐδέποτε κατηργήθη», τότε διατὶ οὔτε ἡμεῖς, οὔτε οἱ πάπποι καὶ προπάπποι ἡμῶν οὐδέποτε εἴδαμεν Διακόνισσας εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἑκκλησίας; Διατὶ ἐπίσης οἱ ἔκκριτοι ἐρμηνευταὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἥδη ἀπὸ τοῦ 13ου αἰῶνος ἐξηγοῦν, «ὅτι ἐμποδίσθησαν αὐταὶ (αἱ Διακόνισσαι) ὑστερον ἀπὸ τοὺς Πατέρας, οὔτε εἰς τὸ Βῆμα νὰ ἐμβαίνουν, οὔτε τὰς τοιαύτας ὑπηρεσίας νὰ ἐπιτελοῦν»; (βλ. ιθ' Καν. τῆς Α' Οἰκουμενικῆς εἰς Ι. Πηδάλιον) Αἰσχυνέσθωσαν οἱ ἀναμορφωταὶ καὶ ἀνανεωταὶ τῆς παραδοσιακῆς καὶ γνησίας Ὁρθοδοξίας, καὶ νοείτωσαν πόσον μακρὰν αὐτῆς εὑρίσκονται, πόσον διαρκῶς βυθίζονται βαθύτερον εἰς τὸν βούρκον τῆς αἰρέσεως.

ΚΕΝΟΝ ΚΑΙ ΑΧΡΗΣΤΟΝ ΨΕΥΔΕΘΝΙΚΟΝ ΦΡΟΝΗΜΑ

Ποῦ εἶναι τῶρα οἱ ἐνθουσιώδεις διαδηλωταὶ Ἐλληνες ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης (!), οἱ ἄδοντες ἀγαλλόμενοι τὸν ἐθνικὸν παιάνα

καὶ σείοντες ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τὸ ἐθνικὸν μας σύμβολον, τὴν γαλανόλευκον; Ποῦ εἶναι, διὰ νὰ διαδηλώσουν ἐναντίον τοῦ ὡμοῦ «ξεπουλήματος» τοῦ ὀνόματος τῆς τρισενδόξου Μακεδονίας μας; Ποῦ εἶναι, διὰ νὰ γεμίσουν τὰς ὁδοὺς ἀγαλακτησμένοι ἐκ τῶν συνεχῶν καὶ προσβλητικῶν ἐναερίων παραβιάσεων τῶν προκλητικῶν Τούρκων; Ποῦ εὑρίσκονται, ὅταν ἔξτρεμισταὶ Ἀλβανοὶ καίουν αὐτὴν ταύτην τὴν γαλανόλευκον ἐν μέσαις Ἀθήναις, ἢ ὅταν οἱ Μωαμεθανοὶ τῆς Δυτικῆς Θράκης μᾶς ἀπειλοῦν (ὅπως πρόσφατα) τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα; Ποῦ εἶναι, διὰ νὰ βροντοφωνάξουν ἐνα ἀκόμη ἐθνικὸν ΟΧΙ, ἐναντίον τῆς ἀκυρώσεως τῆς Ἐθνικῆς μας κυριαρχίας καὶ αὐτοδιαθέσεως διαμέσου τοῦ Εύρωπαϊκοῦ Συντάγματος; Ποῦ εἶναι, διὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸ μέλλον τὸ δικὸ μας, τῶν παιδιῶν μας καὶ τῆς πατρίδος αὐτῆς, γεμίζοντες πάλιν τοὺς δρόμους μὲ τὰς σημαίας καὶ τὸν ἐθνικὸν ὑμνον, ἐναντίον τοῦ ἄνωθεν ἐπιβαλλομένου τρομοκρατικοῦ-δικτατορικοῦ Νεοταξικοῦ καθεστῶτος, μὲ τὰ ἡλεκτρονικὰ διαβατήρια ὀγκώστου ἡλεκτρονικοῦ περιεχομένου (ἀπομίμησις τῶν σχεδιαζομένων ταυτοτήτων) ποὺ ἥδη μᾶς ἐπιβάλλουν; Δυστυχῶς κοιμοῦνται ὀναίσθητοι! Ἡ ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ πατριωτικὴ ἔξαρσις διὰ τὰ θέματα αὐτά, θέματα οὐσίας καὶ ζωῆς, εἶναι ἀνύπαρκτη, ἀγνωστη. Μόνον τότε εὐαισθητοποιεῖται ἀκίνδυνα καὶ ἀνώφελα, ὅταν κερδίσουν οἱ ἀθληταὶ μας κάποιο χρυσὸν κύπελλον ἢ μετάλλιον! Τὰ βλέπουν αὐτὰ οἱ ἀμέτρητοι ἔχθροὶ μας καὶ «φίλοι» μας καὶ χαίρονται, διότι φαίνεται ὅτι τελικὰ ἐπέτυχαν τὴν ἀποβλάκωσιν καὶ νάρκωσιν τοῦ Ἐλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἂν ἦτο τοιοῦτος καὶ παλαιότερα, τότε σήμερον Ἐλλὰς δὲν θὰ ὑπῆρχεν! Μᾶς ἔμεινε μόνον ἡ ἀναπόλησις καὶ τὸ καύχημα διὰ τοὺς λεβέντας ἐνδόξους προγόνους μας καὶ παποῦδες μας· «καὶ διηγῶντας τα νὰ κλαῖς»...

«ΜΕΤΑΝΟΙΑ» ΠΑΠΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΓΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ

Πάλιν Οἰκουμενιστικαὶ ἔορται καὶ πανηγύρεις, πάλιν φιλαιρετικαὶ συμπροσευχαὶ καὶ φιλοφρονήσεις μὲ τὸ δικέρατον θηρίον τῆς Ρώμης, μὲ τὰ μέσα μαζικῆς τυφλώσεως νὰ προβάλλουν καὶ ἐγκωμιάζουν ἐν παντὶ

τοὺς πνευματικοὺς ὀλετῆρας τῆς Οἰκουμένης, τούς Οἰκουμενιστάς, ἀποφεύγοντας ὅμως νὰ πληροφορήσουν τοὺς πολλούς, ὅτι πολλὰ μέρη τῶν Ἅγίων λειψάνων τῶν δύο μεγάλων Πατριαρχῶν τῆς Κων/λεως, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, εὐρίσκονται ἀνέκαθεν διεσπαρμένα εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, μάλιστα δὲ ἐν Ἅγιῳ Ὁρει, ὅπου καὶ τὸ σημαντικώτερον μέλος τοῦ σώματος, αἱ δύο κάραι τῶν Ἅγίων ἀποτεθησαύρηνται. Ἐχομεν ὅμως νὰ προτείνομεν τὸ ἔξης εἰς τοὺς φευδορθοδόξους Οἰκουμενιστὰς καὶ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν κ. Βαρθολομαῖον: ἐφόσον ὁ Πάπας παρεδέχθη, ὅτι οἱ περὶ αὐτὸν ἐλήστευσαν ἐπανεὶλλημένως τὴν Κων/λιν (καὶ εἰδικὰ εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν «Σταυροφόρων» - μᾶλλον δὲ δαιμονοφόρων!), καὶ ἀφοῦ ὁ ληστῆς καὶ ὁ κλέπτης ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψει ὅλα τὰ κλαπέντα, δίχως μάλιστα νὰ τοῦ ἀναγνωρίζεται οὐδεμία χάρις δι’ αὐτό, δὶὰ ταῦτα ἀς εἴπουν εἰς τὸν Πάπαν ὅτι ὡς κλέπτης καὶ ληστῆς, δὶὰ νὰ ἀποδείξει καὶ τὴν «μετάνοιάν» του διὰ τὰ διαπραχθέντα, ὀφείλει σύντομα νὰ ἐπιστρέψει ΟΛΑ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ τὰ κλαπέντα (τὰ ὅποια εἶναι γνωστὰ ποιὰ εἶναι), ἀπὸ τὰ τεράστια χάλκινα ἄλογα, μέχρι τὰ Ἅγια λείψανα καὶ τὸ ἀνεκτιμήτου τέχνης, ἀξίας καὶ ἀρχαιολογικῆς σημασίας σκέπασμα τῆς Ἅγιας Τραπέζης τῆς Ἅγιας Σοφίας, ποὺ σύμερον εὑρίσκονται εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἅγίου Μάρκου εἰς Βενετίαν καὶ ἀλλοῦ. Εἰδάλλως, ἡ δικαία κρίσις καὶ ἡ Ἰστορία ἀπαιτοῦν ὅπως ὁ Πάπας ὀδηγηθεῖ εἰς τὰ δικαστήρια, ὡς κοινὸς κλεπταπόδοχος. Καὶ ἐπίσης νὰ προσκομίσῃ ἀποδείξεις γνησιότητος ὅλων ὅσων ἐπιστρέψει (ὅπως καὶ εἰς τὰς Ἅγιορειτικὰς Ἰ. Μονὰς ὑπάρχουν παρόμοιαι ἀποδείξεις διὰ τὰ Ἱερὰ Λείψανα ποὺ ἔχουν), ὥστε νὰ μὴν ἐπαναληφθεῖ ὁ τραγέλαφος μὲ τὰ δῆθεν λείψανα τοῦ Ἅγ. Δημητρίου τὰ ὅποια δῆθεν ἐπέστρεψαν πρὸ 30 περίπου ἑτῶν, ἐνῶ ὅλοι... γνωρίζομεν (καὶ τὸ Συναξάριον ρητῶς περιγράφει), ὅτι τὸ σκήνωμα τοῦ Ἅγιου Δημητρίου εὑρίσκεται ἀκόμη ὀλόκληρον ἐντὸς τοῦ σεπτοῦ Τάφου του εἰς τὰ ὑπόγεια μέρη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ του, ἐκ τοῦ ὅποιου ὁ Ἰδιος διὰ θαύματος δὲν ἐπέτρεψε νὰ πάρουν τὸ Ἅγιόν του σκήνωμα, ἐκβάλλων πῦρ πρὸς αὐτοὺς ποὺ προσεπάθησαν νὰ ἀνοίξουν τὸν Τάφον! Κατὰ τὰ ἄλλα, οἱ ἀφελεῖς Νεοημερολογίται

λιτανεύουν καὶ προσκυνοῦν τὰ εἰς εἰδικὸν κουβούκλιον ἔτερα Παπικῆς προελεύσεως καὶ ἀγνώστου ταυτότητος λείψανα!

«ΟΥΑΙ ΤΟΙΣ ΓΡΑΦΟΥΣΙ ΠΟΝΗΡΙΑΝ»

(Ἡσ. 1', 1)

Σκανδαλισθέντες Πιστοὶ μᾶς ὑπέδειξαν παραπονούμενοι τὸν νέον ἐγκόλπιον ἡμεροδείκτην τοῦ ἔτους 2005 τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία. Παράδοσις», ὅπου περιέχεται ἄρθρον-ἀναδημοσίευσις ἐναντίον τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν· μᾶς παρεκάλεσαν δὲ ὅπως γραφεῖ κάτι περὶ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ. Αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ γραφῇ, εἶναι ὅτι ἐξ ἀρχῆς τοῦ χωρισμοῦ τοῦ 1995 ὁ ἐκδότης τῆς «Ε.Π.» διατίρησε στάσιν ἀλλοπρόσαλλον καὶ αὐτοανερουμένην, σκανδαλίζοντας τοὺς πάντας. Μὲ τὴν ἀναδημοσίευσιν τοῦ ἐν λόγῳ γελοίου ἄρθρου του ἐγκαινιάζει - αὐτός, ὁ δῆθεν φιλενωτικός - νέαν τακτικήν: μετατρέπει καὶ τοὺς ἐτησίους ἡμεροδείκτας εἰς ἐργαλεῖον διαμάχης καὶ μισαδελφίας, ἐνῶ οἱ Ἰδιοι οἱ Ἀρχιερεῖς του συστηματικὰ ἀποφεύγουν πάντοτε τοιούτου εἴδους διχαστικὰ κείμενα εἰς τοὺς ἡμεροδείκτας, δημοσιεύοντες ἀντιθέτως κείμενα Πατερικά, ψυχωφελῆ καὶ ἐπικοδυτικά. Τώρα ὅποιος Πιστὸς εἶναι πραγματικὰ φιλενωτικός, καὶ δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του ἀποκλειστικὰ ταγμένον εἰς τὸ Ἐκκλησιοσωματεῖον ὅπου ἀνήκει ὁ ἐκδότης τῆς «Ε.Π.» (ὅπως εἶναι οἱ περισσότεροι συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνῶσται του), ἀνοίγοντας τὸν νέον ἡμεροδείκτην του ἀγανακτεῖ καὶ δυσφορεῖ ἐξαιτίας τοῦ γελοίου τούτου ἄρθρου, τὸ ὅποιον καὶ εὐθὺς τὸ σκίζει, πετώντας αὐτὸ εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Καὶ εἶναι γελοῖον διὰ πολλοὺς λόγους. Διότι οἱ ὑγειῶς σκεπτόμενοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ γνωρίζουν βεβαιότατα, ὅτι αὐτὰ ποὺ ὅντως ἔχουν πρὸ πολλοῦ μηδενίσει τὴν ἐλπίδα τῆς ἐνότητος, εἶναι: α) ἡ παροιμιάδης καὶ πρωτοφανῆ ἀδιαλλαξία καὶ ὑπεροφία τῶν Σωματειακῶν Ἐπισκόπων τοῦ ἀγαπητοῦ ἐκδότου· β) τὸ προτάκουστον Ἐκκλησιαστικὸν ἔγκλημα - βλασφημία κατὰ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος - τῆς ἀναχειροτονήσεως γνησίων Ὁρθοδόξων Κληρικῶν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Σωματειακῶν (εἰς τοῦτο δὲ συνεργὸς διὰ τοῦ ἀναχειροτονηθέντος - κατὰ τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» -

ύποτακτικοῦ του εἶναι καὶ αὐτὸς ὁ ἐκδότης· καὶ γ) ἡ Προτεσταντικῆς ἐμπνεύσεως Σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας, αἵρεσις ἡ ὅποια πολλάκις καὶ δριμαίως ἥλεγχθη, ἀλλ' εἰς ὅτα κωφευόντων! Αὐτὰ κατὰ τὴν κοινὴν ὄμοιογύιαν δυναμιτίζουν τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν εἰρήνην, καὶ ὅχι ἡ μετὰ πολλῶν ἐτῶν ἀναμονῆς ἐκλογὴ ἐνὸς λαμπροῦ Ἐκκλησιαστικοῦ προσώπου, τοῦ παρὰ ἔχθροις καὶ φίλοις ἐπαινουμένου Μακαριωτάτου κ. Μακαρίου εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, θέσις κενὴ οὖσα ἡδη ἀπὸ τοῦ 1995, ἀπὸ τότε δῆλαδὴ ποὺ δὲ πρώην Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος οἰκειοθελῶς ὑπεβίβασε τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ Ἀρχιεπίσκοπον, εἰς Πρόεδρον κοινοῦ θρησκευτικοῦ Σωματείου! Ἀλλωστε διὰ τοῦ μνημειώδους ἐνθρονιστηρίου λόγου του δὲ Μακαριωτάτος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος ἀπέδειξε γλαφυρώτατα πόσον πολὺ πονᾶ καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἔνωσιν, φθάσας εἰς τὸ πρωτάκουστον σημεῖον μέχρι καὶ νὰ ὑποσχεθῇ ἐκ τῶν προτέρων ὅτι, ἀν τυχὸν ἡ ἔνωσις συμφωνηθεῖ, εἶναι πάντοτε ἔτοιμος διὰ παραίτησιν! Λοιπόν, «οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται» (Ματθ. ιη', 7), ἥτοι ἔχει προφανῶς ἐφαρμογὴν εἰς τὸν ἐκδότην τῆς «Ε.Π.», διότι ἐπὶ ἔτη πολλὰ σκανδαλίζει πολλοὺς μὲ τὰ ἄκριτα καὶ ἀντιφατικὰ ἄρθρα του, καὶ οὕτως ἐλκύει ἐφ' ἑαυτὸν καὶ τὸ ἔτερον Προφητικὸν οὐαί: «Οὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν· γράφοντες γάρ, πονηρίαν γράφουσιν!» (Ἡσ. ι', 1) Καὶ τελευταῖον, μία ἐρώτησις πρὸς τὸν ἐν λόγῳ ἐκδότη: θὰ θεωροῦσε ἐποικοδομητικὸν νὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς μας, ὅπως δημοσιεύσουν τὸ παρόν ἄρθρον εἰς τὸν ἐπόμενον ἐγκόλπιον ἡμεροδείκτην των τοῦ 2006;

«ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΛΑΝΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΩΝ»

«Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόφουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι»· (Β' Τιμ. γ', 13) ἡ δυσοίωνος αὕτη προφητεία, φαίνεται νὰ ὑποδεικνύει ὀσημέραι καὶ περισσότερον τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς συγχρόνου παλινωδούσης κοινωνίας, εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὃστε δὲν εἶναι ὑπερβολικὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι αὐτὴ αὕτη ἡ κοινωνία, κατέστη κοινωνία πλανῶν των καὶ πλανώμενων!

Ποτὲ εἰς τὸ σύνολον τῆς ἀνθρωπίας δὲν ὑπῆρξεν παρόμοιον φαινόμενον ἐξαπατήσεως καὶ ἀποπλανήσεως μὲ τοσαύτην μανίαν καὶ εἰς παγκόσμιον κλίμακα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων λάβετε ἐν μικρὸν δεῖγμα, διὰ τὸ τὶ συμβαίνει ἐν Ἑλλάδι καὶ δὴ εἰς τὴν «πολυπολιτισμικὴν» πρωτεύουσάν της: «Σχολὴ ἐσωτερικῆς καὶ ἐναλλακτικῆς θεραπευτικῆς - Σιάτισου - Χειροπλαστική - Μαγνηθοθεραπεία - Αγυνεζδα», «Πότε νικᾶμε τὸ νόμο τοῦ Κάρμα - «Σωματεῖο Ἅγιος Πατάπιος», «Ἐνεργειακὴ θεραπεία ἐξ-ἐπαφῆς, «Ἄρωματοθεραπεία», Διαισθητικὴ συμβουλευτική», «Ομακοεῖο Ἀθηνῶν - Σχολὴ Ἐσωτερισμοῦ - Γιόγκα καὶ Διαλογισμοῦ - Ἐσωτερικῆς καὶ ἐναλλακτικῆς θεραπευτικῆς», Σεμινάρια «Χοροθεραπείας», «Φωτοθεραπεία», «Ἡ δύναμη τῆς θετικῆς σκέψης», «Γιόγκα», «Ζωὴ θάνατος καὶ ἐπαναγέννησις», «Πνευματικὴ θεραπεία μὲ τὰ χέρια καὶ τὸ νοῦ», «Διαλογισμὸς γιὰ τὴν παγκόσμια εἰρήνη», «Χαρούμενη θεραπευτικὴ Ιατρική», «Σατυρανάτα Γιόγκα», «Γιογκικὸς τρόπος ζωῆς», καὶ ἀκόμη: «Γνωστικὴ Ροδοσταυρικὴ Ἐκκλησία» (μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν), «Ἀδελφότης Ἐσσαίων», «Κύκλος τοῦ Δράκοντος», «Δωδεκαθεϊστές», «Κέντρον Σαϊεντολογίας», «Θεοσοφικὴ Ἐταιρεία», «Πνευματιστικὸς Ὁμιλος», «Τάγμα Ερμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου» καὶ βεβαίως οἱ «Γνωστικοί», οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ιεχωβᾶ», οἱ «Πεντηκοστιανοί» καὶ οἱ... περίχωροι αὐτῶν, ὅμοι μὲ τὸν πολύχρωμον συρφετὸν τῶν «Μάγων», «τηλεπαθητικῶν», «Ἀστρολόγων», «Θεραπευτῶν», «Διδασκάλων», «Διανοητικῶν», «Διαισθητικῶν», «Πνευματιστῶν», «Ἐσωτεριστῶν» καὶ τῶν πάσης φύσεως αὐτοκλήτων καὶ αὐτοποκαλούμενων σωτήρων, συμπεριλαμβανομένων, βεβαίως καὶ τῶν ποικίλων «φωτισμένων», «χαρισματούχων», «διορατικῶν», καὶ «θαυματουργῶν» τοῦ εὑρυτέρου ὀρθοδόξου χώρου, εἴτε πρόκειται περὶ τοῦ πατρώου ἐορτολογίου, εἴτε πρόκειται περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ἐνιοι μάλιστα ἐξ' αὐτῶν προβάλλονται ἀρκούντως, μέσω τῶν πανισχύρων τηλεοπτικῶν μέσων, ὅπως προσφάτως διεπιστώσαμεν μὲ τὴν ἐξωφρενικὴν περίπτωσιν τοῦ ἴδιωτικοῦ τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ, τοῦ πάνυ διακεκριμένου εἰς τὸν... κιτρινισμὸν (σκανδαλοθηρίαν), καὶ δὲ ποιοῖς, μὲ ὑστερίαν προέβαλλε τῶν ἐξ Ιουδαίων, φευδοπροφήτην μάγον, «τηλεπαθητικόν», Γιούρι Γκέλλερ!

‘Η περίπτωσις αὕτη είναι ἄκρως ἐνδιαφέρουσα διότι είναι χαρακτηριστικὴ διὰ τὴν δύναμιν τοῦ τηλεοπτικοῦ μέσου καὶ τὴν ἰκανότητά του εἰς τὴν παραπλάνησιν καὶ τὴν οἰκοδομὴν φευδῶν προτύπων· είναι μάλιστα ἔκπληκτικὸν καὶ εἰσέτι περίεργον, τὸ πῶς ὁ ἴδιος τηλεοπτικὸς σταθμὸς πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐσπίλωνε καὶ ἀτίμαζεν χυδαιοτάτως, ὅρθόδοξον ἱεράρχην, ἐνῶ ἐν συνεχείᾳ, ἔκτιζεν κυριολεκτικῶς τὴν τεχνιτὴν λατρείαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ προαναφερθέντος Ἐβραίου «θαυματοποιοῦ»! Ἔγελοιοποιήθη μάλιστα καὶ ἔξετέθη ἀνεπανορθώτως, τὸ ἐν λόγῳ κανάλιον, καθὼς λίγο μετὰ τὴν ὑπέρμετρον - καὶ ἄμετρον - προβολὴν τοῦ φευδοθαυματοποιοῦ καὶ τῆς δῆθεν ἀποκλειστικῆς ἰκανότητός του νὰ... λυγίζει κοχλιάρια, αἴφνης ἀνεφύησαν, ἀμέτρητοι Ἐλληνες «Γκέλλερ» κάνοντας τὸ ἴδιο (!) αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ ὑποτίθετο ὡς παγκόσμιος ἀποκλειστικότης τοῦ Ἰσραηλινοῦ «χαρισματικοῦ», ἥτο παίγνιον εἰς τὰς χείρας τῶν Ἐλλήνων ταχυδακτυλουργῶν! Αὕτη βεβαίως είναι ἡ φαιδρὰ καὶ εὐχάριστος πλευρὰ τοῦ ζητήματος· διότι ὑφίσταται καὶ ἡ ἄλλη ἡ ἀποκρουστική, καθότι πλήθη ταλαιπώρων, πνευματικῶς ἀστηρίκτων ἀνθρώπων, μεταξὺ αὐτῶν καὶ «ἐπωνύμων», ἥτοι διασήμων, σύρονται εἰς τοὺς πόδας τῶν φευδοθεραπευτῶν ἀπατεώνων, προσφέροντες οἱ ἀξιοδάκρυτοι, γῆν καὶ ὅδωρ, γενόμενοι ἐπίχαρμα τῶν δαιμόνων, καθ’ ἓν στιγμὴν τὸ πραγματικὸν ἵατρεῖον ψυχῶν καὶ σωμάτων, τοῦ μόνου ἀληθινοῦ ἀκέστωρος καὶ ἵατροῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ἐνώπιόν των!

“Ἄς ὄφεται ὅμως ἡ κρατοῦσα νεοημερολογητικὴ ἔκκλησία, ποὺ ὡς ἄλλη γυνὴ Λὼτ «ἐπέβλεψεν εἰς τὰ ὄπισω», εἰς τὴν λιπαρὰν ἥδυπαθειαν τῆς Δυτικῆς ἔκκοσμικεύσεως, καὶ ἀπὸ τοῦ 1924 ποὺ ἤνοιξεν τὸν «πίθιον τῆς Πανδώρας», κατέκλυσεν τὸ πάλαι ποτὲ λίκνον τῆς ὅρθοδοξίας, ὁ πανθρησκειακὸς χείμαρος διὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, παρασύροντας εἰς τὸ πέρασμά του εὔσέβειαν, ὅρθόδοξον φρόνημα, ἱερὸν ζῆλον, ἀγάπην διὰ τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας, συνείδησιν τοῦ θεοσδότου καὶ ὑπερτάτου μυστηρίου τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἔκπεφρασμένου ἐναργῶς, διὰ τῆς εἰσαγωγικῆς φράσεως, πάντων τῶν ἀγίων Συνόδων, Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν: « ἐ π ó μ ε ν ο i τ o i s ἀ γ i o i s Π a t r ἀ s i n ». Καὶ ἐδῶ

ἀκριβῶς, ἐστιάζεται ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν· ἡ χαλαρὰ ἀντιμετώπισις τοῦ ὀλεθρίου φαινομένου τῆς αἰρέσεως - τῆς πλάνης - μέσω μιᾶς διαδικασίας «ἐπαναπροσεγγίσεως», εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς προσκολληθείσης εἰς τὴν ματαιότητα τῆς κοσμικῆς δόξης, ἔκκλησιαστικῆς ἔξουσίας, ποὺ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ’ οὗ αἱρεσις εἶναι αὐτὴ αὕτη, ἡ διάσπασις τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείᾳ, ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. “Οταν λοιπὸν κάθε αἰρετικὴ παρασυναγωγὴ ἀπατεώνων, ἀποκαλεῖται «ἀδελφὴ ἔκκλησία» μὲ ποίαν ἔξουσίαν καὶ ποῖον κῦρος θὰ καταγγείλωμεν ὡς ὅρθόδοξοι κατέχοντες τὴν μοναδικότητα τῆς Ἀληθείας, τοὺς κάθε εἰδους ἀπατεώνας, πλάνητας, γκουρού, θεραπευτάς, τηλεπαθητικούς, διορατικούς καὶ τοὺς ὅμοιους αὐτῶν; Μὲ ποίαν ἔξουσίαν θὰ στερήσωμεν ἀπὸ τοὺς «μικροαπατεώνας», νὰ πωλοῦν τὴν εύτελη πραμάτειά των, ὅταν δὲν πράττωμεν τὸ ἴδιον καὶ μὲ τοὺς «μεγαλοαπατεώνας», ποὺ καθότι διαθέτουν τὴν αἰγλην κοσμικῆς ἀκτινοβολίας, συγκαθεζώμεθα μαζί των, καὶ «λιπανωμεν» τὴν κεφαλήν μας μὲ τὸ ἀκάθαρτον καὶ ρυπαρὸν ἔλαιον τῆς ἀποστασίας;” Η προαναφερθεῖσα δυσοίωνος ἀποστολικὴ πρόροησις ἐπαληθεύεται εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ἡ κρατοῦσα οἰκουμενιστικὴ ἔκκλησία, φαίνεται νὰ ἔχει ἀπωλέσει κάθε μέτρον, ὅπως δεικνύει ἡ ἀνερμάτιστος καὶ ἀντιφατικὴ συμπεριφορά τῆς: Ἀρχιεπίσκοπος ποὺ ὑπεραμύνεται - φραστικῶς - τῶν σεπτῶν παραδόσεων καὶ ταυτοχρόνως τὰς ἀπεμπολεῖ μὲ προκλητικὴν ἄνεσιν, ἔκπλήσσοντας ἀκόμη καὶ τοὺς πλέον ἀθέους, ἀντιαιρετικὰ γραφεῖα ἀπὸ ἐδῶ, ἀδιανόητα συλλείτουργα καὶ φιλοαιρετικὴ παράκρουσις καὶ ἔρως αἰρετικῆς ἀκολασίας ἀπὸ ἐκεῖ· ἐν ὀλίγοις πλῆρες χάος, ἐσωτερικὴ ἀταξία καὶ πόλεμος ὥστε εἶναι ζήτημα χρόνου πλέον, νὰ ἐκπληρωθεῖ κυριολεκτικῶς καὶ τὸ κυριακόν: «πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ’ ἐαυτῆς, ἐρημοῦται» (Ματθ. ιβ', 25) εἰς τὴν Ἐλλαδικὴν Ἐκκλησίαν. Εἶναι πασίδηλον πλέον, ὅτι τὸ ἐπείσακτον κρατικὸν ἔκκλησιαστικὸν «μόρφωμα» ἐνὸς καὶ ἡμίσυ περίπου αἰῶνος, ὑφίσταται «in extremis»· τὸ ζήτημα εἶναι πόσας ψυχᾶς θὰ παρασύρει εἰς τὴν τραγικήν, βίαιον καὶ ὀριστικὴν κατάρρευσίν του;

ΤΟ «ΕΚΛΟΓΑΔΙΟΝ», Η ΒΙΒΛΙΚΗ ΣΤΑΙΡΕΙΑ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Πολλαὶ διαμαρτυρίαι ἀκούονται καὶ γράφονται ὑπὸ Νεοημερολογιτῶν Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν διὰ τὸ νεοεκδοθὲν «Ἐκλογάδιον», τὸ εἰδικὸν βιβλίον, δηλαδή, μὲ τὰς εἰς τὴν δημοτικὴν μεταφράσεις τῶν ἀναγνωσμάτων Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελίου πρὸς λειτουργικὴν χρῆσιν, ἔκδοσις τῆς Ἀγγλικανικῆς (Προτεσταντικῆς) «Βιβλικῆς Ἐταιρείας»! Ἔξαφνα οἱ συμπαθεῖς Νεοημερολογίται ἀνεκάλυψαν, ὅτι πρόκειται διὰ μίαν μετάφρασιν «ἀσυμβίβαστη μὲ τὰ παραδοσιακὰ δεδομένα τους, ἀνίερη γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη συνείδησή τους» (πρβλ. «Ὦρθ. Τύπος» 1567, σελ.1 καὶ 7, 1574, σελ.1). Ἔξετάζουν δὲ καὶ κρίνουν ἐπὶ μέρους συγκεκριμένα χωρία, ὡς τά: Ματθ. α' 18 καὶ 21 - γ' 6, δ' 17, κγ' 38 καὶ κζ' 35 - Μάρκ. α' 1 καὶ θ' 1 - Λουκᾶ ια' 27 καὶ γ' 47 - Ιωάν. α' 1, δ' 30 καὶ ιθ' 36 - Γαλ. β' 20 - Κορ. α', 17-19, καὶ ἀβίαστα συμπεραίνουν ὅτι ἡ μετάφρασις τοῦ «Ἐκλογαδίου» εἶναι βλάσφημος, αἵρετική, ἀντιπατερική. Διερωτώμεθα: Δὲν γνωρίζουν, ἢ γνωρίζουν καὶ τὸ χρύπτουν οἱ Νεοημερολογίται, ὅτι ἡ μετάφρασις τοῦ «Ἐκλογαδίου» δὲν εἶναι καινούρια; Ἡ μετάφρασις αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπὸ τοῦ 1982 κυκλοφοροῦσα ὑπὸ τῆς βιβλικῆς Ἐταιρείας μετάφρασις τῶν τεσσάρων καθηγητῶν: Γαλίτη, Καραβιδοπούλου, Γαλάνη καὶ Βασιλειάδη. Μετάφρασις εἰς ἀπρόσεκτον καὶ λαϊκὴν δημοτικήν, ἔχουσα μάλιστα τὴν Συνοδικὴν ἔγκρισιν τόσον του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὅσον καὶ τῶν Νεοημερολογιτῶν Ἐλλάδος, ὅτι εἶναι «σύμφωνος πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὴν αὐτῆς Παράδοσιν»!! Λοιπόν, τώρα ἔξαφνα ἔγινε βλάσφημος ἡ μετάφρασις αὐτῇ, τόσα χρόνια δὲν ἦτο; Ἐξίσου ἀπαράδεκτη μὲ τὴν εἰσαγωγή της εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν δὲν εἶναι καὶ ἡ Συνοδικαῖς εὐλογίαις κυκλοφορία της, καὶ εἰσαγωγή της εἰς τοὺς οἴκους τῶν Ὁρθοδόξων; Ποιος θὰ διορθώσῃ τὴν ζημίαν ποὺ ἥδη ἔχει προκαλέση εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθοδόξων ἡ ἐπὶ ἥδη 15 ἔτη μετὰ πολλῶν ἐπαίνων κυκλοφορία της; Ιδοὺ ἡ καλλίστη τῶν ἀποδείξεων διὰ τὸ ἀδόκιμον τῶν μεταφράσεων τῆς Ἀγίας Γραφῆς, διὰ τοὺς κινδύνους ποὺ κρύβονται ὅπισθεν αὐτῶν, διὰ τὸ

διατὶ ἀνέκαθεν ἡ Ὁρθοδοξία τὰς ἀπηγόρευε, ἀλλὰ καὶ διατὶ εἶναι τόσο πρόθυμαι αἵρετικαι ὁργανώσεις ὡς ἡ «Βιβλικὴ Ἐταιρεία», εἰς τὴν διάδοσιν τῶν μεταφράσεων: διότι τόσον εὔχολα δι' αὐτῶν διαστρεβλώνεται ὁ Θεῖος λόγος καὶ ἀποξενοῦται ὁ Πιστὸς ἐκ τῶν ὀνοθεύτων πηγῶν τῆς σωτηρίας του, τῶν ὅποιων ἡ ἱερότητα βεβηλώνεται καὶ καταργεῖται μὲ τὰς ἀντορθοδόξους μεταφράσεις. Οἱ Νεοημερολογίται σπείραντες ἀνέμους μὲ τὴν ἐπὶ πολλὰς δεκαετίας ἀνεξέλεγκτον καὶ ἐπιπολαίαν κυκλοφορίαν Ἀγιογραφικῶν μεταφράσεων (κυρίως πρωτοβουλίᾳ τῶν διαφόρων ὁργανώσεων), νῦν θερίζουν θύελλας φυχοφθόρους. Μακριά, λοιπόν, ἀπὸ τὰς μεταφράσεις, ὅποιος δὲν θέλει νὰ εὑρεθῇ μακριὰ ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν καὶ Παράδοσιν. Ἀρκοῦν αἱ θεοπαράδοτοι Πατερικαὶ ἐρμηνεῖαι τῶν Ἅγίων Γραφῶν, ἡ μόνη ἀσφαλής λύσις.

ΑΘΕΣΜΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

Ἡ βάσις τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ Ἀγγλικανικὴ «θεωρία τῶν κλάδων» (branch theory), ἡ ὅποια φλυαρεῖ ὅτι δλαι αἱ αἵρεσεις, ὅμοι καὶ ἡ Ὁρθοδοξία, ἀποτελοῦν μέρη τῆς αὐτῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ὡς κλάδοι ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δένδρου. Ὁ δεχόμενος τὸ παναιρετικὸν τοῦτο δόγμα αὐτομάτως συναποδέχεται, ὅτι δλαι αἱ αἵρεσεις ἔχουν ἀποδεκτὰ καὶ ἔγκυρα μυστήρια, ἐφόσον δλαι ὅμοι ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ Ἀρχιερεῖς, ἀπὸ τὰ πρῶτα στάδια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔως καὶ σήμερον, δὲν δυσκολεύονται νὰ ἀναγνωρίσουν καὶ ἀποδεχθοῦν πλήρως τὰ αἵρετικὰ φευδομυστήρια: τοῦτο συνεπάγεται ἀπὸ τὴν ἰδεολογίαν τους, τὴν ἀθεον θεωρίαν τῶν κλάδων, ἐφεύρεμα δχι τῶν Προτεσταντῶν, ἀλλὰ παλαιοτέρων αἵρετικῶν, τῶν Μαρκιωνιστῶν (πρβλ. «Ο.Π.Σ.» φ.41, σελ.15). Ἡ ἐν λόγῳ πτώσις τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν αἵρετικῶν φευδομυστηρίων εἶναι πολὺ παλαιά, ὅσον ὁ ἵδιος ὁ Οἰκουμενισμός: Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1920-1922 τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως - ἐπὶ Πατριάρχου τοῦ φιλοπροτεστάντου Μελετίου Μεταξάκη - ἀνεγνώρισε

τὰς Ἀγγλικανικὰς χειροτονίας (πρβλ. Β. Στεφανίδου «Ἐκκλησιαστικὴ Ἰστορία», σελ. 710-711). Άπο τότε πολλάκις καὶ πολλαχῶς ἀνεγνωρίσθησαν μυστήρια αἵρετικῶν, ὡς π.χ. τῶν Μονοφυσιτῶν διὰ τῆς συμφωνίας τοῦ Σαμπέζυ, τῶν Παπικῶν διὰ τῆς συμφωνίας τοῦ Μπέλεμεντ, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἐν Ρώμῃ κοινοῦ ἀνακοινωθέντος Πάπα καὶ Βαρθολομαίου τὸν Ἰούνιον τοῦ 1995, μάλιστα δὲ πάντων τῶν αἵρετικῶν διὰ τῶν ὑπογεγραμμένων κειμένων τῆς εἰς Γκράτς Αὐστρίας τὸ 1997 «Β' Εὐρωπαϊκῆς Οἰκουμενικῆς Συνελεύσεως» (πρβλ. «Ο.Π.Σ. φ.15, σελ. 371). Συνεπῶς, δὲν μᾶς προκαλεῖ ἐντύπωσιν καὶ ἡ νέα εἰδησις, διτὶ «ἀντιπροσωπείες» τῶν Γερμανῶν Προτεσταντῶν (Λουθηρανῶν) καὶ τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, διὰ κοινοῦ ἀνακοινωθέντος ἀναγνωρίζουν τὸ βάπτισμα ἀλλήλων: «Θεωροῦμε (γράφουν) τὰ μέλη μας ἔκατέρωθεν ὡς βαπτισμένα, καὶ ἀπορρίπτουμε ἐν περιπτώσει ἀλλαγῆς Ὁμολογίας τὴν ἀνάγκη νέας Βαπτίσεως» (πρβλ. «Παρακαταθήκη» φ.38, σελ.21). Παρόμοια δὲ εἰδησις μᾶς πληροφορεῖ, διτὶ εἰς διαχριστιανικὴν συνάντησιν ἐν Ρώμῃ διλέγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν κλαπέντων λειψάνων ὑπὸ τῶν Παπικῶν, ὁ συμμετασχῶν γνωστὸς αἵρετικὸς Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης (Ζηζιούλας) προέβαλλε εἰς διμιλίαν του ὡς ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην πρώτης προτεραιότητος, τὴν ἐπισημοτέραν ἀναγνώρισιν δὲν τῶν αἵρετικῶν Βαπτισμάτων: «Τὸ πρόβλημα τοῦ Χριστιανικοῦ Βαπτίσματος ἀπ' ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς (σ.σ. ἐννοεῖ τοὺς αἵρετικούς) εἰναι sine qua non conditio (σ.σ. δηλ. ἐκ τῶν οὐκ ἀνευ) γιὰ ἐναν Οἰκουμενισμὸ ποὺ στοχεύει στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.» (βλ. «Ὀρθ. Τύπος» 1576, σελ.6). Πρὸς δὲ τὸν αὐτὰς τὰς Οἰκουμενιστικὰς φλυαρίας, ὁ γνήσιος Ὁρθόδοξος ἀπαντᾷ διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Εἶς Κύριος, μία Πίστις, ἐν Βάπτισμα» (Ἐφ. δ'.5). Ἀπαντᾷ ἐπίσης, πιστεύων διτὶ: «Ὀμολογῶ ἐν Βάπτισμα», ENA καὶ ὅχι πολλὰ καὶ διάφορα. Καὶ κατὰ τὸν Ἅγιον Πατέρας: «Τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Χριστὸς ὥκοδόμησε, τὴν αἴρεσιν ὁ διάβολος. Πῶς οὖν δύναται ἔχειν Βάπτισμα Χριστοῦ, ἡ συναγωγὴ τοῦ διαβόλου;» (βλ. Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Μακαρίου - «Ἡ συμφωνία τῶν Ἅγιων Πατέρων περὶ τοῦ τρόπου

ἀποδοχῆς τῶν αἵρετικῶν», σελ. 144. Εἰς τοῦτο τὸ νεοεκδοθὲν ἄριστον βιβλίον, εὑρίσκει ὁ Πιστὸς τὴν Πατερικὴν παρακαταθήκην περὶ τῶν μυστηρίων τῶν αἵρετικῶν, αὐθεντικὰ καὶ ἐμπεριστατωμένα).

ΟΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΑΝΑΜΕΝΟΥΝ ΠΡΑΞΙΣ, ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΛΟΓΙΑ

Καὶ ἀπὸ τὰς τελευταίας εἰδήσεις ἀβίαστα ἔξαγεται τὸ συμπέρασμα, διτὶ οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ ἀπτόητοι συνεχίζουν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐν παντὶ προδοσίας καὶ ἀποστασίας των, ὑβρίζοντες μάλιστα εὔκαιρως ἀκαίρως τοὺς θεαρέστως ἀντιστεκομένους ὡς «ταλιμπάν» καὶ «φονταμενταλιστάς», κατὰ τὰς προσφάτους Χριστοδουλείους δηλώσεις! Εἰς τὴν διαπίστωσιν τοῦ ἀντιχρίστου κατατήματος τῶν φευδορθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ποιμένων, πολλάκις δὲν διαφωνοῦμε οὔτε καὶ μὲ τοὺς «συντηρητικούς» ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν, οἱ ὄποιοι συχνὰ γράφουν ὡς πύρινοι Παλαιοημερολογίται: «Οἱ Οἰκουμενισταὶ Ἀρχιερεῖς μας ὅμιλοῦν διὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας τυπικῶς. Οὐσιαστικῶς τοὺς ἔχουν καταργήσει μὲ τὰς καινοτομίας των... Προβάνουν ὅχι μόνον εἰς ἀποστασίας, ἐκκοσμικεύοντες καὶ εἰσαγοντες σκανδαλώδεις καινοτομίας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ κάμνουν καὶ βήματα πρὸς τὴν προδοσίαν... Ἡ πλάνη ἔξιστωνεται μὲ τὴν ἀλήθειαν, αἱ Χριστιανικαὶ (sic) αἵρεσεις μὲ τὴν Ὁρθόδοξίαν, τὸ σκότος μὲ τὸ φῶς. Αἱ αἵρετικαι ὅμολογίαι ἔξισώνονται μὲ τὴν ὅμολογίαν πίστεως τῶν Ὁρθοδόξων.» («Ὀρθ. Τύπος» 1576, σελ.1).

Εἰς παρομοίας διακηρύξεις προέβη καὶ τὸ πολύκροτον ἐν Θεσσαλονίκῃ πενταήμερον «Διορθόδοξον Θεολογικὸν Συνέδριον» πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου, τὸ ὄποιον, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰ νεοημερολογιτικὰ δεδομένα τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἔθεσε θέμα διακοπῆς κοινωνίας μὲ τοὺς ἀμετανοήτους Οἰκουμενιστάς, καταλήγοντας εἰς τὸ ψήφισμά του καὶ εἰς τὰ ἔξῆς: «5. Νὰ διερευνηθεῖ τὸ θέμα τῆς μυστηριακῆς διακοινωνίας τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας μὲ τοὺς Μονοφυσίτας, ὡς καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως μερικῶν μυστηρίων τῶν αὐτῶν αἵρετικῶν ἀπὸ τὸ Πα-

τριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας (σ.σ. τί τὴν θέλετε τὴν «διερεύνησιν», πρόκειται περὶ γνωστῶν καὶ δημοσιευμένων γεγονότων, διατυπωνι- ζομένων μετὰ καυχήσεως ὑπὸ τῶν Οἰκουμε- νιστῶν!) καὶ νὰ ἐφαρμοσθεῖ στὴν περίπτωση αὐτῆ ἡ Κανονικὴ ἀρχὴ: «ὁ κοινωνῶν ἀκοινω- νήτω, ἀκοινωνητος ἔστω»... 8. Νὰ διατρανω- θεῖ πρὸς τὶς Ἐκκλησιαστικὲς ἡγεσίες, ὅτι σὲ περίπτωση ποὺ ἔξακολουθήσουν νὰ συμμε- τέχουν καὶ ἐνισχύουν τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρη- σκειακοῦ (σ.σ. τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητο γεγονός, ὑπὸ πάντων βεβαιούμενον), ὁ ἐπι- βεβλημένος σωτήριος, κανονικὸς καὶ Ἀγιο- πατερικὸς δρόμος τῶν Πιστῶν, Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, εἶναι ἡ ἀκοινωνησία, ἡ διακοπὴ δη- λαδὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν Ἐπισκόπων, οἱ διποῖοι καθίστανται συνυπεύθυνοι καὶ συ- γκοινωνοὶ τῆς αἵρεσεως καὶ τῆς πλάνης. ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ἀλλὰ περὶ θεαρέστου ὄμολογίας, ὅπως τὸ ἔπραξαν πα- λαιοὶ Πατέρες».

Εἰς τοὺς δύπωσδήποτε ἀγαπητοὺς αὐτοὺς ἀδελφοὺς ἔχομεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι, μετὰ τὰ δυναμικὰ αὐτὰ λόγια, περιμένομεν καὶ δυ- ναμικὰ ΕΡΓΑ. Εἶναι κρῖμα - ἀν δηντως πι- στεύουν τὰ ὅσα γράφουν - παρόλον ὅτι δὲν ἔχουν φρόνημα αἵρετικόν, νὰ συγκατακρίνο- νται μὲ τοὺς αἵρετικούς, λόγῳ τῆς ἀκρίτου καὶ ἐπιστολαίας ἐπικοινωνίας των μὲ τοὺς αἵρετικοὺς Οἰκουμενιστάς· διότι κατὰ τὸ γνωστὸν Πατερικόν, «ὅ αἵρετικὸν δεχόμενος τοῖς αὐτοῦ ἐγκλήμασιν ὑπόκειται». Μόνον οὕτω θὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶναι ἀμέτοχοι τῆς

Οἰκουμενιστικῆς «διγλωσσίας καὶ διψυχίας», τὰς ὁποίας εἶχαν οἱ Ἄδιοι πάλιν ἀδελφοὶ κα- ταγγείλει μὲ διακήρυξιν τους πρὸ δυόμιση ἐτῶν κατὰ τῶν εἰς Ραβένναν τότε γεγονότων, ὅπου καὶ πάλιν παρεδέχοντο ὅτι, κοινωνοῦν- τες μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς φευδορθοδόξους «συμμετέχουν στὴν Οἰκουμενιστικὴ ἀποστα- σία». Καὶ ὑπενθυμίζομεν ὅτι, ὡς γνωρίζουν καὶ οἱ πρωτοετεῖς ἀκόμη φοιτηταὶ τῆς Θεο- λογικῆς Σχολῆς, διακοπὴ τῆς κοινωνίας δὲν συμαίνει MONON διακοπὴ μνημοσύνου (ώς λανθασμένα ἔγραψεν τὸ Συνέδριον), ἀλλὰ ΚΑΙ διακοπὴ οἰασδήποτε λειτουργικῆς καὶ προσευχητικῆς συμπράξεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἢ «κἄν ἐν οἴκῳ» (ἴ καὶ μετ' Ἀποστολικοὶ Κα- νόνες) μὲ ὅσους ἐπικοινωνοῦν μὲ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν πλάνην. Βεβαίως εἶναι θετικώτατον, τὸ ὅτι διὰ πρώτην φορὰν (ὅσον γνωρίζομεν) διμολογεῖται μαζικὰ ὑπὸ τῶν Νεοημερολο- γιτῶν, ὅτι ἡ διακοπὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς δὲν δη- μιουργεῖ σχίσμα, ἀλλὰ ἀποτελεῖ δύμολογία, ἐνῶ συνήθως ἐκήρυξτον ὅτι «δὲν πρόκειται βέβαια νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία νὰ κάνουμε σχίσμα».... "Οχι δὲν πρόκειται περὶ σχίσματος, ἀλλὰ ὅντως περὶ Ὁρθοδόξου δύμολογίας, ὅπως ἄλλωστε φανερὰ διδάσκει καὶ ὁ γνωστὸς ιεράρχος Ποιμένας: «οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ανακοινοῦται εἰς τὸ εὔσεβες πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι ὁ Μακαριώ- τατος Ἅρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακάριος καθ' ἑκάστην Τέταρτην καὶ Κυριακὴν περὶ ὥραν 5ην ἀπογευματινὴν, μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐσπερινοῦ, κηρύσ- σει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὡς ἀκολούθως:

Καθ' ἑκάστην Τετάρτην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Δάφνης Ἀθηνῶν (Ἀρτέμιωνος 131, τηλ. 210 9711074, 9706809) μὲ θέμα: Ἐρμηνευτικά Πατερικὰ σχόλια εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου.

Καθ' ἑκάστην δὲ Κυριακὴν εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Ἅγία Τριάς Νέων Λιοσίων (Ἄγίας Τριάδος 7, τηλ. 210 2612771) μὲ θέμα: Ἐρμηνεία εἰς τὰ Εὐαγγελικὰ Ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ὀμιλιῶν, ὁ Μακαριώτατος ἐπὶ ἡμίωρον θὰ δέχεται ἐρωτήσεις ἐκ μέ- ρους τῶν πιστῶν, καὶ θὰ ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀπορίας των.

Τὴν 31ην Ὁκτωβρίου προήχθη εἰς τὸν δεύτερον βαθμὸν τῆς Ἱεροσύνης ὁ εὐλαβέστατος Ἱεροδιάκονος π. Ματθαῖος Γκοτσιρίτζε ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῶν

Ἄγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν. Ὁ π. Ματθαῖος ἀπεχώρησε πρὸ καιροῦ ἐκ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ πρώην Ἀχαϊας Καλλινίκου ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχε λάβει τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης. Ἡδη ὁ νέος Ἱερεὺς ἐτοποθετήθει ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ διακονεῖ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἅγ. Γεωργίου Ν. Λιοσίων.

Τὴν 8ην Νοεμβρίου, τὴν Σύναξιν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ἐπιτελοῦντες, ἔόρτασε τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αὐλῶνος καὶ Βοιωτίας κ. Ἀγγελος. Τῆς πανηγυρικῆς καὶ πολυαρχιερατικῆς θείας λειτουργίας εἰς τὸ Καθολικὸν

τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θεογεννήτορος προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ὅστις ἐκήρυξε καὶ τὸν θεῖον λόγον μὲ θέμα «Τὸ αἴτημα τῆς ἐκκλησίας ὅπως χαρίσοιτε Αὕτη τὸν Ἐπίσκοπον σῶον». Συμμετεῖχον ἐπίσης ἐκτὸς τοῦ ἔορτάζοντος Μητροπολίτου καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος καὶ Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος.

Τὴν 13ην Νοεμβρίου, μνήμη τοῦ ἐν Ἅγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κων/λεως τοῦ Χρυσοστόμου, ἐσυμπληρώθησαν 10 χρόνια ἀπὸ τῆς ὁσίας κοιμήσεως τοῦ αείμνηστου Μητροπολίτου Πειραιῶς κυροῦ Γεροντίου. Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἅγιου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ κτίτωρ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπαύεται τὸ σκῆνος του, ἐτελέσθη πάνδημον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον μὲ προεξάρχοντα τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μακάριον. Ἐλαβον ἐπίσης μέρος οἱ Μητροπολίται Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος καὶ Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος καθὼς καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ εἰς

τὴν Μητροπολιτικὴν ἔδραν τοῦ Πειραιῶς Μητροπολίτης κ. Νήφων.

Τὴν Πέμπτην, 19η Νοεβρίου τὸ ἑσπέρας, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος, προσκεκλημένος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αὐλῶνος καὶ Βοιωτίας, ὅμιλησεν εἰς τὴν αὔθουσα τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου τῆς Μητροπόλεως «ἡ Καταφυγὴ» μὲ θέμα: «ὅ παλαιὸς Ναὸς (τοῦ Σολωμόντος) καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, τύπος καὶ προχάραγμα τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου». Τὸν Μακαριώτατον προιόγησε καὶ εὐχαρίστησε, καθὼς καὶ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον, ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ. Ἀγγελος.

Τὴν Δευτέραν, 16 Νοεμβρίου, μνήμη τοῦ Ἅγιου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ

Ματθαίου, ὁ Μακαριώτατος ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἅγιου Γεωργίου N. Λιοσίων, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον εἰς τὸν ὡς ἄνω ναὸν μὲ θέμα: «ὅ ἀπὸ τελωνῶν Ἀπόστολος, πρότυπον μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς τῶν πιστῶν».

Τὴν 30ην Νοεβρίου ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀποστόλου Ἄνδρεου Λαμίας. Τῆς πανηγύρεως προεξῆρχεν τῇ εὐγενικῇ

προσκλήσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Σεβασμιωτάτου κ. Καλλινίκου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος ὅστις ἐκήρυξεν καὶ τὸν θεῖον λόγον μὲ θέμα: «Ἡ Ἐκκλησία - Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς».

Τὴν Κυριακὴν, 6 Δεκεμβρίου, ὁ Μακαριώτατος ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱ.Ναὸν

Παναγίας Κανάλας Ἀνω Λιοσίων ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μνήμης τοῦ Ἅγ. Νικολάου καὶ τῶν ὄνομαστηρίων τοῦ ἐκ τῶν ἐφημερίων π. Νικολάου καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον μέθεμα: «Ἡ δύναμις εἰς τὴν τακτικῆς προσελεύσεώς μας εἰς τὸν Ναὸν καὶ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τὰ τελούμενα ἐν αὐτῷ».

Τὴν 12ην Δεκεμβρίου πανηγύρισε ὁ Καθεδρικὸς Ἱ. Ναὸς τοῦ Ἅγ. Σπυρίδωνος Λαμίας. Τῆς πολυαρχιερατικῆς θείας λειτουργίας προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἅρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος, ὅστις ἐκήρυξεν καὶ τὸν θεῖον λόγον μέθεμα: «ὅς ἔπισκοπος εἰς τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ». Εἰς τὴν πανήγυριν συμμετεῖχον ἐκτὸς τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κ. Καλλινίκου οἱ Μητροπολίται Θεσ/νίκης κ. Εύθυμιος καὶ Αὐλῶνος & Βοιωτίας κ. Ἀγγελος.

ΠΕΝΘ

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 27ην Νοεμβρίου (10ην Δεκεμβρίου Ν.Η.) ἡ κατὰ σάρκαν ἀνιψιὰ τοῦ ἀοιδίμου Πρωθιεράρχου ἡμῶν πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου, ἡ ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ Μελπομένη Ζαχαρίου-Καβουρίδου, ἀκολουθήσασα τὸν ἀδελφὸν της Γεώργιον εἰς τὴν αἰώνιον ζωήν. Τὴν 40ην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ - περὶ τῆς ὁποίας ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος - ἡ μακαριστὴ Κα. Μελπομένη ὑπέστη ἐγκεφαλικὸν ἐπεισόδιον, προφανῶς ἐκ τῆς λύπης, διότι ἦτο πολὺ συνδεδεμένη καὶ ἀγαπημένη μὲ τὸν ἀδελφὸν της. Τελικῶς ἀπῆλθε καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς ματαίας ταύτης ζωῆς, πορευθεῖσα εἰς τὴν ἄλλην, τὴν εὐφρόσυνον καὶ ποθητήν, ἀφήσασα ὅπισθεν αὐτῆς μνήμην ἀγαθὴν Ὁρθοδόξου βιοτῆς. Εἰς τὴν ἐν Κυψέλῃ οἰκίαν αὐτῆς πολλάκις ἔμεινεν ὁ ἀοιδίμος πρ. Φλωρίνης, εὑρίσκων παρ' αὐτῇ Χριστιανικὴν καὶ ἀδελφικὴν φιλοξενίαν καὶ παρηγορίαν ἐν τοῖς διωγμοῖς καὶ κόποις του. Εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐγένοντο πρὸ 70 ἑτῶν αἱ συναντήσεις Ἅρχιερέων Νεοημερολογιτῶν, προκειμένου νὰ συμφωνήσουν τὸν τρόπον παρεμβάσεώς τους καὶ πλαισιώσεως τοῦ ἱεροῦ τῶν Ὁρθοδόξων ἀγῶνος (βλ. «Τὰ Πάτρια» τόμ. Ζ', σελ. 13-18). Ἡ ἀείμνηστος ἐτάφη - ως καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς προηγουμένως - εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς ἐν Βαρυμπόμπη Ἱερᾶς Μονῆς «Ἄξιόν ἐστιν», καὶ τοῦτο διότι ἡ ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ Μελπομένη ἦτο στενὴ φίλη μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ Γέροντος τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς πατρὸς Φιλαρέτου, τῆς Κας Παπαμακαρίου, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε συνιδρύσει τὸ φιλανθρωπικὸν ἐν Φαλήρῳ ἴδρυμα «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια», μὲ τὰς εὐλογίας τοῦ ἀοιδίμου Πρωθιεράρχου ἡμῶν, τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ἔως καὶ σήμερον. Εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν τάξῃ καὶ τὴν ἀδελφὴν Μελπομένην ἐν κόλποις Ἀβραάμ, ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος ἢ λύπη ἢ στεναγμός, μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ θείου καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ της.

πρότερον μοναδικώσαντος
εἰς τὸ πέρι, ἢ περιηγήσα-
τον ὑπέρων εἰδύτατο·
καὶ αὐτὸν οὐανθρωπίσαντος ἐ-
πὶ θύρας, ἢ περιηγήσα-
τον εἰδότων
κατάγεται. Οὐτὸς μάλιστας εἰ-
δότων διὰ πολέμου τετέλευτα· καὶ
εἰς μάλιστας πεποτεῖαν θεότητος τὰ
ἔθνη γενίγεται. Οὐτεράφηταν οἱ
πολιοὶ Φαρισαῖοι Φαίκαις· ζετρά-
ψιμεν οἱ πολιοὶ διοίκοντες θεότητος
αὐτοῦ, Φαίκαις ενανθρωπίσαντος οὐαν-
θρωπίσαντος οὐανθρωπίσαντος οὐαν-
θρωπίσαντος οὐανθρωπίσαντος οὐαν-

«Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνυγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468